

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ;

Οι τελευταίες ομιλίες του Προέδρου της ΕΔΕΚ και η ανακοίνωση της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ έχουν δώσει μια νέα τροπή στις πολιτικές εξελίξεις που τελευταία έχουν αφήσει τους αργούς ρυθμούς του παρελθόντος και κινούνται ολοένα και πιο γοργά. Έτσι από τη μια ο Δρ Λυσσαρίδης θέτει πια ανοικτά την προοπτική της διεκδίκησης των εκλογών με αξιώσεις ενώ το ΑΚΕΛ δηλώνει κατηγορηματικά πως θα κατέλθει αυτοδύναμα στις εκλογές.

Η δημιουργία έντονου προεκλογικού κλίματος ένα ολόκληρο χρόνο πριν τις εκλογές είναι κάτι ολοένα ασυνήθιστο για την κυπριακή πολιτική σκηνή. Και ασφαλώς δεν είναι μόνο τα αριστερά κόμματα που έχουν ριχτεί στην προεκλογική μάχη. Για το Συναγερμό η προεκλογική εκστρατεία έχει αρχίσει από καιρό με το σύνθημα για την παραίτηση της κυβέρνησης. Το ΔΗΚΟ έχει τελευταία επιδοθεί σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια αναδιοργάνωσης με το διπλό στόχο από τη μια να αναθερμάνει το ενδιαφέρον των οπαδών του και από την άλλη να ξεκαθαρίσει τα ηγετικά-του στρώματα από «αιρετικές» απόψεις. Πρέπει ακόμα να προσθέσουμε την φημολογούμενη «τρίτη» κατάσταση ή «τρίτες» καταστάσεις που αγωνίζονται παρασκηνιακά να συμπήξουν ένα (ή περισσότερα) «μακαριακό» σχήμα για να διεκδικήσει τις εκλογές.

Αυτό που δείχνει η πρόωρη προεκλογική δραστηριότητα είναι η φοβερή πολιτική αστάθεια που επικρατεί. Η αποτυχία της Κυβέρνησεως Κυπριανού να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα δεν μπορεί πια με κανένα τρόπο να συγκαλυφτεί. Τα πολιτικά κέρδη του Συναγερμού, βασισμένα στη δημοφιλή του αντιπολιτευση φαίνεται πως έχουν τρομακρατήσει τα αριστερά κόμματα που προσπαθούν να αποσεισουν τις ευθύνες που τους καταλογίζονται για τη συμμετοχή-τους στην «πατριωτική ενότητα».

Ο διαχωρισμός των ευθύ-

νων των αριστερων κομμάτων από την Κυβέρνηση Κυπριανού έχει τη δική-του ενδιαφέρουσα ιστορία. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ, κάτω από την πίεση της αριστερας της Βάσης ποτε δεν έδωσε αμέριστη συμπαράσταση στην Κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή που στο προγραμμα-της η ΕΔΕΚ έλεγε, σωστά, πως κανένας αγώνας δεν μπορεί να στηριχτεί χωρίς ριζικές κοινωνικές αλλαγές χάριζει το «εθνικό» θέ-

μα, στο οποίο ταυτιζόταν με τον Κυπριανού, από το κοινωνικο-οικονομικό στο οποίο διαφωνούμε. Έτσι είχαμε την καταψήφιση των προϋπολογισμών και την υποστήριξη του Κυπριανού στη θλιβερή πορεία των υποχωρήσεων τις ενδοκυπριακές απλα και μόνο γιατί το ΑΚΕΛ και ο Συναγερμος απαιτούσαν μεγαλύτερες και

πιο γοργές υποχωρήσεις. Ας σημειωθεί ότι εσωτερικά η ηγεσία της ΕΔΕΚ «διαβεβαίωσε» τα μέλη-της πως ακολουθούσε μια ολότελα αντιπολιτευτική γραμμή.

Το ΑΚΕΛ ήταν πολύ πιο απόλυτο στην υποστήριξη-του προς την Κυβέρνηση. Φαίνεται όμως πως σε κάποιο στάδιο η αγανάκτηση της βάσης-του για την κυβέρνηση είχε την αντανάκλαση της και σε ηγετικό επίπεδο. Η έστω μισο-αντιπολιτευτική στάση της ΕΔΕΚ προβλημάτιζε και έβαζε την ΑΚΕΛΙΚΗ ηγεσία μπροστα στο αμείλιχτο ερώτημα της βάσης: γιατί επιτέλους στηρίζουμε την Κυβέρνηση; Η αντίθεση στο ηγετικό επίπεδο είναι σχεδόν βέβαιο πως δημιούργησε σημαντικά προβλήματα που βρήκαν τελικά την λύση τους με την δραματική αντικυπριακή στροφή της περασμένης άνοιξης.

Η αποτυχία της «συνεργασίας των πατριωτικών κομμάτων» δεν είναι άσχετη και με τη διαμάχη ανάμεσα στ' αριστερά κόμματα. Αντίθετα η διαμάχη ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ ήταν η πρώτη έκφραση αυτής της αποτυχίας. Οι αριστερες ηγεσίες αντι ν' αναγνωρίσουν αυτό που η βάση-τους έβλεπε ξεκάθαρα, ότι δηλαδή αυτο που χρεωκόπησε ήταν η συνεργασία με τη δεξιά, προσπάθησαν απεγνωσμένα να προσεταιριστούν χωριστά την κυβέρνηση κατηγορώντας η μια την άλλη. Η προσπάθεια της αριστερας ν' αποφύγει

την ολοκληρωτική ρήξη με την δεξιά έφτασε στο αποκορύφωμα-της όταν μετά την αντι-Κυπριακή στροφή του ΑΚΕΛ η ΕΔΕΚ αντιπολιτευόταν το ΔΗΚΟ και την Κυβέρνηση αλλά υποστήριζε τον Κυπριανού ενώ το ΑΚΕΛ χτυπούσε τον Κυπριανού χωρισ να θίγει το ΔΗΚΟ.

Αυτή η προσπάθεια συνεργασίας με διαφορετικές φατρίες του ΔΗΚΟ ήταν φυσικό να μην αντέξει στο χρόνο. Η παύση των αριστερων μαζών για συνολική ρήξη με την δεξιά δεν μπορούσε πια ν' αγνοηθεί. Έτσι τα δυο κόμματα άρχισαν να προσανατολίζονται σε αυτόνομη κίνηση στις εκλογές. Δυστυχώς όχι σαν μια θεωρητικά εδραιωμένη επαναστατική πράξη αλλά σαν μια αναγκαστική ταχτική υποχώρηση απέναντι στην ίδια τους τη βάση.

Χωρίς αμφιβολία ανάμεσα στα βασικότερα κίνητρα της ΕΔΕΚίτικης γραφειοκρατίας γι αυτή τη θέση είναι και η κάλυψη-της μ' ένα ριζοσπα-

Συνέχεια στην 6

ΝΕΟ ΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η πολιτική ομιλία του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου στη Μονή Χρυσορογιάτισσας στις 15 του Αυγούστου αποτελεί μια νέα προσπάθεια της εκκλησίας να αναμειχθεί στην πολιτική και να δώσει τη δική της σωβινιστική κατεύθυνση στο εθνικό θέμα. Όσο κι αν προσπαθεί ο αρχηγός της εκκλησίας να ντύσει τις ομιλίες-του με αγωνιστική φρασεολογία δεν πρέπει να παρασύρει κανένα αριστερό στην υποστήριξη τέτοιων εθνικιστικών θέσεων που κάθε άλλο παρα προωθούν το χτίσιμο του ενιαίου αντιϊμπεριαλιστικού μετώπου με τους Τουρκοκυπριους που αποτελεί τη μόνη προϋπόθεση για τη σωστή λύση του Κυπριακού.

Πριν ακριβώς ένα χρόνο, με την ευκαιρία των επετειών του Ιούλη ο Αρχιεπίσκοπος ανέλυε πιο λεπτομερειακά τις θέσεις του σε συνέντευξη του σε Αθηναϊκή εφημερίδα αφήνοντας, σ' αυτή την περίπτωση όλη την εθνικιστική του έξαρση να ξεχειλίσει. Ανάμεσα σ'

άλλα ξεστόμιζε ο αρχηγός της εκκλησίας και τα πιο κάτω:

«Λέγω εδώ υπάρχει ένα τμήμα του ελληνισμού. Η Ελλάδα δεν μπορεί να περιοριστεί να βλέπει από μακριά με απάθεια αυτο το ελληνικό τμήμα αυτο το κομμάτι του

ελληνισμού, του έθνους, που κατελήφθει από τους Τούρκους επιδρομείς. Αναμένομεν να ετοιμαστεί η Ελλάδα για απελευθέρωση-του. Όπως κάποτε υπήρχε ένας Κίμων εκεί που με τα καράβια του ήρθε εδώ και αγωνίστηκε στο πλευρό των

Ελληνοκυπρίων ενάντια στους Πέρσες, ε, αυτο το πράμα εμεις περιμένουμε να το ξαναδούμε».

(«Χρυσόστομος: Ένας νέος Κίμωνας και τα οικονομικά της εκκλησίας» Σ. Εκφραση 20 Ιουλίου 1979, αρ. φύλλου 69).

Όταν λοιπον ο Αρχιεπίσκοπος μιλά για αγώνα «απο παππου σε εγγόνια, απο γεννη σε γεννη» όταν μάς καλει να «τον βαδίσουμε (τον αγώνα) όρθιοι, αλύγιστοι, ανυποχώρητοι, γενναίοι» κλπ. όταν μας θυμίζει την «λαμπρή» Ελληνική Ιστορία «επιβίωσαμε και μεγαλοურγησαμε όχι γιατί είμαστε πολυάριθμοι, όχι γιατί είχαμε τα υλικά μέσα και τις δυνάμεις, αλλα γιατί αγω-

Συνέχεια στην 5

ΤΑ «ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ» ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΤΟΥΣ

Επίσημα η κομματική γραφειοκρατία θέλει να παρουσιάσει τις αποβολές σαν ένα απλο ζήτημα απειθαρχίας στις αποφάσεις των καθοδηγητικών οργάνων και επιχειρεί να πείσει, τουλάχιστον μέσα σε ορισμένους κομματικούς κύκλους, πως οι αποβολές δεν έχουν καμία σχέση με τις απόψεις ή τις πολιτικές θέσεις του εκφράζονται από την αριστερή πτέρυγα του κόμματος. Ανεπίσημα, έχει επιδοθεί σε μια χωρίς προηγούμενο λασπολογία, ψίθυρο και ψευδολογία για να πλήξει το πολιτικό κύρος των ηγετικών στελεχών του κόμματος που εκφράζουν ιδέες και απόψεις διαφορετικές από αυτές της «επίσημης» ηγεσίας.

Βέβαια αυτο δεν μας εκπλήττει γιατί η κομματική γραφειοκρατία δεν εισάγει καμία καινούργια μεθοδολογία στην γραφειοκρατική τακτική. Απλώς αντιγράφει σαν καλός μαθητής και αναμασα με τον καλύτερο τρόπο την Σταλινική μεθοδολογία και τακτική.

Θα' ταν σπατάλη χώρου και χρόνου να ασχοληθούμε με τις φτηνες προσωπικές κατηγορίες που εκτοξεύονται και ψιθυρίζονται ενάντια στα αριστερα στελέχη και ιδιαίτερα ενάντια στους αποβλημένους, που είναι αδύνατο να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους, αφού βρίσκονται πια εκτος κομματικών διαδικασιών. Θα πούμε μόνο τούτο: ότι η κομματική γραφειοκρατία μέσα από τη παντελή έλλειψη πολιτικών επιχειρημάτων και την κλιμακούμενη αντίδραση στις αποβολές από την κομματική βάση, έχει πανικοβληθεί σε βαθμο που την οδηγεί σε ενέργειες και αποφάσεις έξω από κάθε έννοια λογικής. Ήδη μας έχουν κατηγορήσει για «πρακτορισμό» και «εισοδοτισμό» είναι πολυ πιθανο αύριο να μας κατηγορήσουν σαν πράκτορες του ιμπεριαλισμου και της C.I.A. ή ακόμα και να χρησιμοποιήσουν εναντίον μας την αστική αστυνομία για «ανατρεπτικές προθέσεις».

Όλα αυτά όσο και να φαίνονται χοντρα είναι εντελως πιθανα, αν λάβει κανένας υπόψη του ποσο ασύδοτη και αδίστακτη φάνηκε η γραφειοκρατία, τους μήνες που ακολούθησαν το Γ! Παγκύπριο Συνέδριο της ΕΔΕΚ.

Όσο όμως οι γραφειοκράτες του κόμματος ξεπέφτουν σε τέτοιου είδους πολεμική, τόσο περισσότερο γελοιοποιούνται μπροστα στη υγιεινή βάση του κόμματος και του κόσμου γενικώτερα, γιατί δυστυχως για αυτούς η ζωή και η δράση των στελεχών της αριστερας είναι αρκετα και πλατεια γνωστη ώστε, η μεγάλη πλειοψηφία να μη πείθεται από καμμία κατασκευασμένη κατηγορία, ψευδολογία και λάσπη.

Ο κόσμος οι εργάτες και τα απλα μέλη του κόμματος ακόμα και εκείνα που διαφωνουν με τις πολιτικές απόψεις της αριστερας ξέρουν πολυ καλά, ότι αυτοι που διώκονται σήμερα μέσα στο

κόμμα είναι μεταξύ εκείνων που στηρίζαν και καθοδηγούσαν την ένοπλη αντίσταση του λαου στο πραξικόπημα, είναι αυτοι που πρόσφεραν την ζωή τους για να προστατεύσουν τον πρόεδρο του κόμματος όταν κινδύνευε από τους φασίστες και τους πράκτορες, είναι αυτοι που το όνομα τους είναι συνδεδεμένο με τις καλύτερες παραδόσεις του κόμματος, είναι σε τελευταία ανάλυση μεταξύ εκείνων που έχουν να προτάξουν μια κάποια αγωνιστική δράση και πριν και μετα την δημιουργία του κόμματος.

Ωστόσο όλα αυτά καταντούν ψιλα γράμματα για την σημερινή ηγεσία ή διαστρεβλώνονται με τον χειρότερο τρόπο. Οπως πχ. μια δήλωση που μας ήρθε προσφάτα από την Πάφο ότι: «Όταν άλλοι εκρύβοντο - ποιους εννοει αυτούς που βγήκαν στο αντάρτικο μετα την διαταγή του Μακαρίου για παράδοση της Πάφου; - ο σημερινος επαρχιακος γραμματέας εσύρετο (!) στην αστυνομία για ανάκριση». Να πως αντιμετωπίζουν μερικοι αυτούς που πολέμησαν με το όπλο στο χέρι και αποφάσισαν να συνεχίσουν την ένοπλη δράση και μετα την επικράτηση του πραξικοπήματος.

Σ' αυτο το σημείο καλω τον πρόεδρο του κόμματος να δώσει ανοιχτα και επίσημα την θέση του στα πιο πάνω θέματα κι να μη περιορίζεται σε αντιφατικές δηλώσεις σε μέλη του κόμματος για «ενημέρωση». Απλως και μόνο για να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Απλως και μόνο για να γνωρίζει ο κόσμος.

Το επιστέγασμα των κατηγοριών εναντίων μας είναι ότι εμεις - η αριστερα - θέλουμε να μονοπωλήσουμε του αγώνες του κόμματος ότι δεν θέλουμε να αναγνωρίσουμε καμμία αγωνιστική παράδοση στην υπόληπη ηγεσία κι ότι δεν μας χαρακτηρίζει η μετριοπάθεια του αγωνιστη.

Δηλαδή η κομματική γραφειοκρατία απαιτεί από μας να σκύψουμε το κεφάλι και να δεκτούμε αδιαμαρτύρητα τον όγκο του ψεύδους και της λασπολογίας. Απαιτεί να επιτρέψουμε ανυπεράσπιστα να ανοικτει ο πολιτικός μας τάφος και ύστερα νεκροι πια να δεκτούμε μια επιτάφια πλάκα που θα

φέρει με κεφαλαία γράμματα την λέξη προδότης.

Αυτο απαιτεί η πλειοψηφία της ηγεσίας στ' όνομα της «αγωνιστικής μετριοπάθειας».

Μια τέτοια μετριοπάθεια την χαρίζουμε στους αφελείς, τους ρομαντικούς και τους ανόητους και διεκδικούμε το δικαίωμα για κάθε αγωνιστη να υπερασπιζεται την δράση του και τους αγώνες του ενάντια σε κάθε προσπάθεια πλαστογράφησης, όχι τόσο για τον αυτοσεβασμο του, όσο για την αποκατάσταση της αλήθειας και το καλο του εργατικου κινήματος.

Κάθε αγωνιστη τον ενδιαφέρει πάνω απ' όλα η αναζήτηση της αλήθειας και τον χαρακτηρίζει η τόλμη να εκφράζει την αλήθεια έστω κι αν αυτή στρέφεται κάτω από ορισμένες συνθήκες εναντίον του. Αυτή είναι η έννοια που δίνουμε εμεις στην μετριοπάθεια του αγωνιστη.

Τέλος θα ήταν περιττο, νομίζω, να εκτιμήσουμε κατα πόσο εφαρμόζουν για τον εαυτό τους το είδος της «μετριοπάθειας» που απαιτούν από μας προκειμένου να πετύχουν την πολιτική μας αυτοκτονία. Φτάνει να έχουμε στο μυαλο μας την εκ Παφου δήλωση που αναφέραμε προηγούμενα.

Θέλουν ακόμα να μας παρουσιάζουν ότι επιδιώκουμε την διάσπαση του κόμματος και ότι ζητούμε να επιβάλουμε τις απόψεις μας έξω και πάνω από την θέληση της κομματικής βάσης.

Εδώ γίνεται τόσο παράφορη παραβίαση της αλήθειας που είμαι σίγουρος πως αν όλα τα παρδαλα κατσίκια του κόσμου μπορούσαν να γελάσουν θα τράνταζε ο πλανήτης.

Αν η αριστερα επεδίωξε ή επιδιώκει την διάσπαση του κόμματος αυτο μπορεί να φανει εύκολα από την δράση της και από την μέχρι αφελείας καμμία φορα ανοχη της, στη παραβίαση βασικών αρχών, ή από τις πολυάριθμες υποχωρήσεις που έκαμε απέναντι στην επιθετικότητα της γραφειοκρατίας προκειμένου να διατηρηθει η ενότητα, η συνοχη και η αποτελεσματικότητα του κόμματος. Το πιο απλο παράδειγμα είναι το γεγονός ότι η αριστερα δεν κατάγγειλε το παράνομο, αντικαταστατικο και κατασκευασμένο Γ! Παγκύπριο συνέδριο, προτίμησε να αποδεχτει εν μέρει τα αποτελέσματα του και να διεξάγει την πάλη της μέσα σε αυστηρα κομματικά πλαίσια.

Ωστόσο αυτη η κομματική συμπεριφορα, θεωρήθηκε σαν αδυναμία της αριστερας πτέρυγας, από την πλειοψηφία της ηγεσίας που «εκλέχτηκε» από το συνέδριο, η οποία εκτίμησε ότι έφτασε η ώρα να ξεκαθαρίσει

τους «λογαριασμούς» της με τους Μαρξιστες αφαιρώντας τους και το τελευταίο ίχνος δικαιώματος για έκφραση και δράση μέσα στο κόμμα.

Η υπεράσπιση αυτών των δικαιωμάτων όχι μόνο για μας αλλά και για κάθε μέλος του κόμματος θεωρήθηκε σαν «αντικομματική δράση» και σαν «απειθαρχί-

α» στις κομματικές αποφάσεις με αποτέλεσμα να μπει σε εφαρμογή η διαδικασία των αποβολών.

Να πως οι Μαρξιστες «επεδίωξαν και «επιδιώκουν» την διάσπαση του κόμματος.

(Συνέχεια στην επόμενη έκδοση)
ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ

Όταν άλλοι σιωπούσαν και συμπορεύονταν

ΤΑ ΕΙΠΕ Η Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ

13 του Μάη 1976 αρ. φ. 6

«... Αυτοί που νομίζουν ότι διώχνοντας τον Κληρίδη ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες της συνεργασίας με την οικονομική ολιγαρχία προδόνουν την εργατική τάξη και τον αγώνα του λαου. Αυτοι που ψάχνουν για νέους καρραβοκύρηδες, για να τους φορτώσουν στις πλάτες της εργατικής τάξης .... δεν κάνουν τίποτα άλλο απο το να ανοίγουν τον τάφο τους με τα ίδια τους τα χέρια».

«Οι εργάτες, οι αγρότες, όλοι οι γνησιοι πατριώτες, δεν θ' ανεχθουν τέτοιες βρώμικες συμμαχίες».

10 του Σεπτεμβρη 1976 αρ. φ. 15

«... Σε κάποιο στάδιο του αγώνα οι αντιθέσεις είναι μοιραίο να φανουν, η αστική τάξη δεν είναι ποτε σε θέση να οδηγήσει μέχρι το τέλος ένα εθνικοαπελευθερωτικο αγώνα. Θα τον σταματήσει στο σημείο που τα συμφέροντα της εξυπηρετούνται στο μεγαλύτερο βαθμο».

«... Το 25% που κατόρθωσαν να εξασφαλίσουν τα προγεφυρώματα δεν είναι δύσκολο να γίνει 30% και 40% , αν αυτη η βουλη δεν υπακούσει στη θέληση του λαου».

23 του Σεπτεμβρη 1977 αρ. φ. 25

Σε τελευταία ανάλυση η πλειοψηφία του λαου (η αριστερα) δέχτηκε συνεργασία στη βάση του προγράμματος μιας μερίδας της δεξιας πολιτικής ηγεσίας, που μειοψηφούσε, έστω και ελαφρα, ακόμα και μέσα στο χώρο της δεξιας. Με το θάνατο του Προέδρου Μακαρίου η συνέχιση μιας τέτοιας πολιτικής μπορεί να αποδειχτει καταστροφική»

6 του Γεννάρη 1978 αρ. φ. 32

«... Γενικά το πρόγραμμα του κ. Κυπριανου δεν λύει τα προβλήματα του αγώνα. Αυτο που χρειάζεται είναι... η σχεδιοποίηση της οικονομίας... εθνικοποίηση των τραπέζων και βασικών μονοπωλίων... λαϊκή πολιτοφυλακη με δημοκρατικο έλεγχο...»

Μια τέτοια θέση είναι υποχρεωμένη να προωθησει η αριστερα. Ο αγώνας της Κύπρου έχει δεινοπαθήσει απο την αβεβαιότητα και την ασάφεια. Είναι πια καιρος να αντιμετωπιστούν τα θέματα στη ρίζα τους Το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ είναι ένα βήμα στη σωστή κατεύθυνση. Ο αγώνας για την εφαρμογή του πρέπει να γίνει».

20 του Γεννάρη 1978 αρ. φ. 33

«... Ο Φεβράρης του 78 (σημ. εκλογη κυπριανου) μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία μιας νέας πορείας σημαντικών υποχωρήσεων στο λεγόμενο εθνικο θέμα, που θ' ανοίξει διάπλατα τις πόρτες για την πλήρη πολιτική κυριαρχία της άκρας, 'ας την ονομάσουμε, δεξιας με τη συμμετοχη ενός μεγάλου κομματιου της αριστερας».

Η «Χαραυγή» εκμεταλλεύεται δημαγωγικά τις αποβολές

Δια στόματος Νίκου Κατσουρίδη η «Χαραυγή» της 19ης Αυγούστου πρόσθεσε και τις αποβολές των μελών της Συντακτικής Επιτροπής της «Σ. Εκφρασης» από την ΕΔΕΚ στο οπλοστάσιο-του υβρεολογίου και της χαμηλού επιπέδου «κριτικής» κατά του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Η «Χαραυγή» - όπως και ολόκληρος ο τύπος της Κύπρου - αγνόησε επιμέλως τις πολιτικές θέσεις που δημοσιεύτηκαν στο προηγούμενο φύλλο της «Σ. Εκφρασης» και χρησιμοποίησε το γεγονός απλώς των αποβολών για να προπαγανδίσει τη «διάλυση» της ΕΔΕΚ και να εκμεταλλευτεί δημαγωγικά την κρίση στο κόμμα μας. Αυτό ασφαλώς δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη. Ο σκοπός της «Χαραυγής» δεν είναι η αντικειμενική πληροφόρηση των αναγνώστων και υποστηρικτών της για τις θέσεις των μη ακελικών αριστερών αλλά η διατήρηση τους στο σκοτάδι για να περνα πιο εύκολα τη γραμμή της γραφειοκρατίας του κόμματος που υπηρετεί.

(Για τη χρησιμοποίηση των αποβολών από τη «Σημερινή» που κι αυτή αγνόησε τις θέσεις της «Σ. Εκφρασης» δεν χρειάζεται να πούμε πολλά γιατί είναι γνωστός ο ρόλος της).

Η γνωστοποίηση των θέσεων της «Σ. Εκφρασης» και η συζήτηση τους στα μέλη του ΑΚΕΛ δεν συμφέρει στην γραφειοκρατία που κυβερνά το κόμμα ιδιαίτερα σε μια περίοδο που προσπαθεί να επιβάλει τέτοιες «τολμηρες» λύσεις στο Κυπριακό που κινδυνεύουν να υποθηκεύσουν την ενότητα της Κύπρου και του λαού-της - Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων - ενώ προετοιμάζεται να δώσει την προεδρία για άλλα 5 χρόνια σ' ένα νέο Κυπριανό σε στιγμές μάλιστα βαθιάς οικονομικής κρίσης που το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι χτυπούν το μεροκάματο της εργατικής τάξης. Έτσι ο Κατσουρίδης και η «Χαραυγή» το μόνο ενδιαφέρον σημείο που βρήκαν στη δήλωση των τριών αποβλημένων στην «Εκφραση» είναι η «επαλήθευση» της θέσης-τους πως η ΕΔΕΚ είναι «διασπαστική και ανίκανη να καθοδηγήσει το λαό».

Κι όμως, αντι η ηγεσία του ΑΚΕΛ - όπως δυστυχώς και η ηγεσία της ΕΔΕΚ - να γυρεύει μεθόδους για το χτίσιμο ενός ενιαίου μετώπου της αριστερας πάνω σ' ένα ριζοσπαστικό μίνιμουμ πρόγραμμα για να δώσει λύσεις στα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα του λαού και στο εθνικό θέμα και να βάλει φραγμό στην άνοδο του κόμματος του κεφαλαίου (του ΔΗ.ΣΥ) γυρεύει να κατασκευαστεί το άλλο αριστερό κόμμα - την ΕΔΕΚ - για αντιδημοκρατικότητα έλλειψη αρχών, αναξιοπιστία κι άλλους παρόμοιους αφορισμούς, επίθετα και βρισιές. Παρόμοιες βρισιές βέβαια χρησιμοποίησε και η ηγεσία της ΕΔΕΚ στο παρελθόν ενάντια στο ΑΚΕΛ αντι να δώσει έμφαση στην αντιπαράθεση και διαλεκτική συζήτηση πολιτικών θέσεων.

Αυτό το στείο αλληλοφάγωμα το μόνο που πετυχαίνει είναι να χτίζει τείχη μεταξύ των μελών και οπαδών των δυο αριστερών κομμάτων και να βάζει φραγμούς σε μια μελλοντική ενότητα στη βάση και την πράξη για την κατάχτηση της εξουσίας από την αριστερά.

Το καθήκο λοιπόν κάθε αριστερού σήμερα, είτε βρίσκεται στην ΕΔΕΚ είτε βρίσκεται στο ΑΚΕΛ, είναι να πολεμά - ενάντια στη γραφειοκρατική ηγεσία του κόμματος του όταν χρειάζεται - για την υπέρσπιση του δημοκρατικού διαλόγου της διακίνησης ιδεών της πολύπλευρης πληροφόρησης και των διαδικασιών εκείνων που θα επιτρέψουν την ενιαία πάλη για λευτερία και το σοσιαλιστικό μετασχημα-

ΠΟΛΩΝΙΑ: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΑΛΛΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Τα γεγονότα που σημειώνονται στη Πολωνία με τις απεργίες που έχουν ξεσπάσει σε σχεδόν ολόκληρη την χώρα είναι συνέπεια των σοβαρών προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα σήμερα. Τα προβλήματα αυτά, θεσμικά, οικονομικά και κοινωνικά προκύπτουν από το ίδιο το μοντέλο του σοσιαλισμού που εφαρμόζεται στις σοσιαλιστικές χώρες τις ανατολικής Ευρώπης και επομένως δεν περιορίζονται μόνο στην Πολωνία. Στην Πολωνία όμως, σε σύνδεση με άλλους ιδιαίτερους παράγοντες τα προβλήματα αυτά παίρνουν τη μορφή των μαζικών απεργιών και δυναμικών εργατικών εκδηλώσεων. Το 1956 το 1970 και το 1976 ξέσπασαν σοβαρές εργατικές αναταραχές. Σε όλες τις περιπτώσεις, ήταν μαζικές και οργανωμένες. Τα γεγονότα του 1970 στις πόλεις της Βαλτικής Ακτής, οδήγησαν στην αντικατάσταση του Γκομουλκα από τον Γκιερεκ. Τότε με ένα από τα κύρια τους αιτήματα τις τιμές των τροφίμων οι εργάτες ξεχύθηκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία.

Σήμερα οι απεργίες έχουν πάλι γεωγραφικό επίκεντρο την Βαλτική Ακτή. Συγκεκριμένα στο Γκντανσκ, όπου στα Ναυπηγεία Λένιν έχει το αρχηγείο της η Κοινή Απεργιακή Επιτροπή, που αποτελείται από αντιπροσώπους όλων των εργοστασίων της περιοχής. Πόσα ακριβώς εργοστάσια έχουν απεργήσει είναι δύσκολο να πει κανείς αλλά στην βόρεια αυτή βιομηχανική περιοχή φαίνεται να είναι πάνω από εκατόν με δεκάδες χιλιάδες εργάτες. Τα ναυπηγεία Λένιν μόνο έχουν 20.000 εργάτες. Οι απεργίες άρχισαν στη Βαρσοβία όπου και συνεχίζονται, όπως και σε άλλες μεγάλες πόλεις. Οι απεργιοί καταλαμβάνουν τους χώρους εργασίας και σε σύγκριση με τα γεγονότα του 1970 δεν εκδηλώνονται στους δρόμους.

Ποια είναι λοιπόν τα αιτήματα των Πολωνών εργατών; Βασικά, φαίνεται να είναι οικονομικά και πολιτικά και είναι αιτήματα που αντανακλούν με μεγάλη ακρίβεια τη φύση του σημερινού οικονομικο-πολιτικού συστήματος της Πολωνικής κοινωνίας. Πιο συγκεκριμένα οι εργάτες ζητούν αύξηση ημερομισθίων και αύξηση της προμήθειας κρεάτων και τροφίμων στην αγορά. Κατηγορούν δηλαδή την Κυβέρνηση για την οικονομική της αποτυχία. Επίσης, κύριο και βαρυ-

σημαντο αίτημα είναι αυτό της δημιουργίας ελεύθερων και ανεξάρτητων συντεχνιών. Οι εργάτες απαιτούν την υιοθέτηση νομοθεσίας που να αποδεσμεύει τις συντεχνίες από τον απόλυτο έλεγχο του κράτους και που επίσης θα επιτρέπει σε αντιπροσώπους των εργατών περισσότερη συμμετοχή στην διαχείριση εργοστασίων και επιχειρήσεων. Άλλα αιτήματα αφορούν την ελευθερία του λόγου και του τύπου και την αντικειμενική πληροφόρηση από το κράτος για την οικονομική κατάσταση της χώρας. Επίσης, και πολύ χαρακτηριστικά, υπάρχει και το αίτημα για την κατάργηση των προνομίων που ωφελούνται «ορισμένοι» πολίτες.

Μέχρι τώρα, η Κυβέρνηση έχει δηλώσει ότι αρνείται να δεχτεί οποιαδήποτε απαίτηση πολιτικού περιεχομένου και έχει επίσης αποκρούσει τις προτάσεις της Κοινής Απεργιακής Επιτροπής του Γντανσκ για συνομιλίες μαζί της. Η προσπάθεια της Κυβέρνησης είναι να διασπάσει τους απεργούς με την επιδίωξη της συναψης χωριστών συμφωνιών με τους εργάτες κάθε εργοστασίου. Φαίνεται να έχει καταλήξει σε συμφωνίες με ορισμένα εργοστάσια αλλά είναι μεμονωμένες περιπτώσεις μέχρι στιγμής. Γενικά όμως η Κυβέρνηση παραδέχεται τα λάθη στην οικονομία, που οφείλονται όχι

μόνο σε εξωτερικούς παράγοντες αλλά και σε διοικητικούς όπως λέγει. Πρέπει να λεχθεί ότι έχουν αποτύχει σε μεγάλο βαθμό τα πενταετή οικονομικά σχέδια να εξασφαλίσουν μια ομαλά ριθμισμένη οικονομική ανάπτυξη. Η αποτυχία είναι ιδιαίτερα αισθητή στον αγροτικό τομέα της οικονομίας, όπου υπάρχουν ελλείψεις στην παραγωγή βασικών προϊόντων.

Που θα καταλήξουν βραχυπρόθεσμα τα γεγονότα αυτά στην Πολωνία; Φαίνεται ότι η Κυβέρνηση δεν έχει άλλη εκλογή από το να παραδεχτεί όσες κατηγορίες εναντίον της μπορεί και να κάνει ορισμένες υποσχέσεις και αλλαγές. Έτσι έγινε και το 1970. Ήδη παραδέχεται τα οικονομικά λάθη και έχει υποσχεθεί αύξηση στους μισθούς σε αρκετούς εργάτες - όπως τους οδηγούς λεωφορίων της Βαρσοβίας. Έχει υποσχεθεί να λάβει και μέτρα κατά της γραφειοκρατίας των συνδικάτων. Αυτά με την ελπίδα ότι θα συγκρατήσει ακόμα μια φορά την κατάσταση. Επίσης, όπως δείχνουν τα πράγματα η Σοβιετική Ένωση θα ενισχύσει την γραφειοκρατία της Πολωνίας στην τακτική της αυτή, με οικονομική βοήθεια. Επίσης η Πολωνία, μια χώρα ανάμεσα της Σ. Ένωσης και της Δυτικής Γερμανίας έχει μεγάλη στρατηγικο-πολιτική σημασία και για την Δύση. Οποιαδήποτε διαταραχή της ισορροπίας στην Πολωνία θα έχει αρνητικές επιπτώσεις και για το δυτικό πολιτικο-οικονομικό σύστημα. Για αυτό και η Αμερική και η Δυτική Γερμανία δεν αποκλείεται πράγματι να μελετούν την χορήγηση σήμερα οικονομικής βοήθειας στην Πολωνική Κυβέρνηση. Ορισμένες δυτικές καπιταλιστικές χώρες έχουν στο παρελθόν δανείσει τεράστια ποσά στην Πολωνία.

Αλλά η οικονομική βοήθεια και οι μεταρρυθμίσεις και αλλαγές που τυχόν να γίνουν δεν μπορούν να σταθεροποιήσουν για μεγάλο χρονικό διάστημα την κατάσταση. Οι αντιθέσεις που προκάλεσαν τα γεγονότα αυτά στην Πολωνία απορρέουν από το ίδιο το οικονομικο-πολιτικό σύστημα και θα εντεινούνται μέχρι να οδηγήσουν σε πιο ριζικές αλλαγές. Αυτές δεν μπορεί να είναι όπως το εύχονται οι δυτικοί καπιταλιστές και η δεξιά στην Κύπρο, προς την κατεύθυνση του καπιταλιστικού αλλά προς την απογραφειοκρατικοποίηση της Κυβέρνησης της οικονομίας και της πολιτικής ζωής γενικά για τη δημιουργία μιας υγιούς σοσιαλιστικής εργατικής δημοκρατίας με βάση το Λενινιστικό μοντέλο.

Πεύκος

τισμο της κοινωνίας.

Η φήμωση αριστερών οποιοδήποτε κι αν είναι και το μονόπλευρο δημαγωγικό μαύρισμα των ιδεών τους χωρίς αυτές καν να παρουσιάζονται δεν εξυπηρετεί κανένα εκτός από το κόμμα του Κληρίδη το κόμμα του κεφαλαίου που επιβουλεύεται την εξουσία και σχεδιάζει τη συντριβή όλων των αριστερών δυνάμεων.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΔΩΡΟΣ ΛΟΙΖΟΥ ΕΞΙ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ

Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, η οργάνωση-μας, φέρνει στην μνήμη όλων, μέσα από εκδηλώσεις, ομιλίες και γραφτά, τον αγωνιστή της ελευθερίας σύντροφο Δώρο Λοΐζου και την θυσία-του.

Έχοντας σαν σημείο αναφοράς την θυσία αυτή, η οργάνωση-μας, κάνει πάντα ένα απολογισμό κι ένα μέτρημα της δουλειάς και της δράσης-της, ξέροντας πως δεν έχει κανένας το δικαίωμα να κάνει πίσω. Στην πλατεία του Δώρου Λοΐζου, το αίμα -του πάντα νωπο μας δείχνει το δρόμο.

Πέρασαν έξη χρόνια από το θάνατο -του! Έξη χρόνια με πολλά γεγονότα, πολιτικές ανακατατάξεις, επιτυχίες, αποτυχίες, πσιωδρομήματα.

Η φτεινή χρονία είναι ίσως η πιο σημαντική-σημαδιακή για την οργάνωση-μας, καθώς επίσης και για την ίδια την θυσία του Δώρου. Έξη χρόνια μιας πιστής κι ανυποχώρητης πορείας ξαφνικά κτυπούν πάνω στα κελύσματα της υποταγής, και των υποχωρήσεων.

Σαν σημείο αναφοράς λοιπόν και φέτος, τη θυσία του συντρόφου Δώρου, θα κάμουμε μια ιστορική αναδρομή από την ίδια την ιστορία του Δώρου, σαν αγωνιστή, ως την ιστορία της οργάνωσης -μας φτάνοντας στο σήμερα και καταθέτοντας ξανά τα λόγια-όρκο που βάζαμε πάνω στον τάφο του νεκρού-μας συντρόφου, στις 30 Αβγούστου 1974, στη Λεφκοσία.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ:

Ο Δώρος Λοΐζου γεννήθηκε στην Λεφκοσία στις 23 του Φεβράρη του 1944. Δάσκαλος της Ελληνικής και Αγγλικής φιλολογίας, ποιητής, μεταφραστής, μελετητής και συγγραφέας λογοτεχνικών κειμένων, Οργανωτικός Γραμματέας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ, εκδότης της Σ.Ε και μέλος του Π.Γ. του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Πήρε μέρος στην αντίσταση στο πραξικόπημα της 15 του Ιούλη 74 και καθοδήγησε την ενοπλη αντίσταση στο Καϊμακλί. Δολοφονήθηκε στις 30 Αβγούστου 1974 από τους φασίστες.

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΔΡΑΣΗ:

Το 1973, μέσα στες πιο μαύρες μέρες του φασισμού στην Κύπρο στην Παλιά Διεθνή Εκθεση, γίνεται το ιδρυτικό Συνέδριο της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Μέσα σε κείνο το κλίμα των ημερών, (είχε ήδη δολοφονηθεί από την ΕΟΚΑ Β ο Κόκος Φωτίου, μέλος του κόμματος στην Λάρνακα) με ένα επαναστατικό προβληματισμό συζήτηση και σκέψη εκλέγεται το πρώτο συμβούλιο της ΕΔΕΝ: Δώρος Λοΐζου, Μάριος Τεμπρίτης, Κώστας Χαράλαμπίδης.

Χαιρετίζοντας το συνέδριο ο Πρόεδρος του κόμματος τόνισε:

«Σας καμαρώνω από ωρα! Σας χαιρόμαι! Είμαι περήφανος για τις εκδηλώσεις σας! Είμαι περήφανος για τις διαφωνίες σας! Είμαι περήφανος για τον διάλογο! Είμαι περήφανος γιατί βρίσκομαι μπροστά σε μια νεολαία μεστωμένη, ωριμη, πατριωτική, ετοιμη να αναλάβει θυσίες που ξεπερνούν τα όρια μιας νεολαιίστικης οργάνωσης...»

Η χρονία εκείνη του 73 όταν το πραξικόπημα του 74, ήταν η πιο εφιαλτική, τόσο για το λαο, όσο για το ίδιο το κόμμα και την οργάνωση μας, τα στελέχη της και τα μέλη της. Μέσα σε κλίμα πολυ συννεμοτικό, μια και τα μέλη και στελέχη μας παρακολουθούνταν και διωκόνταν από την ΕΟΚΑ Β (ειχαμε

«Έδω κάτω απ' τα παράθυρα σου πετροβολουν την ελευθερία σα νάνα η χειρότερη πόρνη»

Το πραξικόπημα της 15ης Ιούλη τον βρηκε στις επαλείξεις. Πρωί-πρωί στα γραφεία του κόμματος και της οργάνωσης καθόδηγούσε μαζί με άλλα στελέχη της οργάνωσης την αντίσταση στο φασισμό κάτ εστelle τα μελη μας στην Αρχιεπισκοπή να σπλιστούν και να αντισταθούν στον φασισμό. Με άλλα στελέχη της οργάνωσης μας όπως τον σύντροφο Θεμο Δημήτρη, Πανικό Χρυσάνθου κ.α. οργανώνω τον πρώτο πυρηνά αντίστασης και φέβγει πρώτα για την Αρχιεπισκοπή υτερα στο Καϊμακλί όπου για τρεις ολοκληρές μερες θα δασούν σκληρή μάχη εναντια στο φασισμό. Στες επομενες μερες περνα δραματικές στιγμες, κυνηγημενος από φασίστες της ΕΟΚΑ Β, κρύβεται από σπιτι σε σπιτι συντρόφων για να αποφυγει βεβαλη σύλληψη του. Βοηθά παράλληλα την εφημερίδα του κόμματος στες πρώτες λογοκριμένες μεταπολεμικές επανεκδόσεις-της. Όταν γυρισε στο σπιτι του ο Δώρος στα τελη του Ιουλη του 74 δέχτηκε μια επισκεπή-εισβολή

λεφτερία. Ο Δώρος ήξερε πως θα πεθάνει. Ήξερε πως ο δρόμος που διάλεξε δεν είχε γυρισμο. Αγωνία-του και αγώνας-του να σώσει τον κόσμο να διατηρήσει άσπιλο και ακέραιο τον προορισμο του ανθρώπου. Στα γραφτά του που μας άφησε δινεται αναγλυφή η αγάπη, το πάθος για τα πιο όμορφα ιδανικά: την Λεφτερία και την Δικαιοσύνη. Δεν είχε καιρο για μικροπαιγνιδίσματα με την ζωή. Το κάθε λεπτο για τον Δώρο ήταν και μια καινούργια ελπίδα αλλαγής. Η κάθε στιγμή και ένας καινούργιος αγώνας.

Σήμερα, 6 χρονία από τον θάνατο του ακριβού-μας συντρόφου, ξανακαταθέτουμε τον ίδιο όρκο, τον όρκο που δινάμε πάνω από τον τάφο-του όπου το διάτρητο κορμί-του, από τα πολυβόλα του φασισμού γίνεται δροσσία στο μεγάλο δένδρο της Λεφτερίας.

«Ανέδοτοι και ανυποχώρητοι, περήφανοι, πρωτόπυρρηστές τούτης της γης, πηραστες την απόφαση να ζούμε όρθιοι και όχι γονατιστοί, να ζούμε λεφτεροι και όχι σκλάβοι. Στο όνομα της ΕΔΕΚ και της ΕΔΕΝ, στο όνομα του αγωνιζόμενου Κυπριακού λαου, στο όνομα του μαρτυρικού μας ζώου για την Λεφτερία αυτου του τοπου, στο ονομα του σύντροφε Δώρο, ορκίζομαστε πως καμία δύναμη δεν θ' ανακόψει την πορεία-μας, ως τίποτα δεν θα σταματήσει τις καρδιες του προδому αυτου λαου ν' αποζητη την Λεφτερία. Πιστοί στες διακηρύξεις της οργάνωσης-μας θα βρούμε ξανά αν χρειαστεί στους δρόμους και στες πλατέες για να τσακίσουμε κάθε σκοτεινή ή φανερή δύναμη που θα προσπαθήσει να στερήσει από αφο το λαο το δημοκρατικό-του δικαίωμα να ζήσει λεύτερος»

Την επομένη, περίοδο ως την ημέρα της δολοφονίας του, ήταν ο συνδεσμος ανωμαστα στα στελέχη του κόμματος και της Νεολαίας και του Προεδρου του κόμματος.

τα ζούμε λεφτεροι και όχι σκλάβοι. Στο όνομα της ΕΔΕΚ και της ΕΔΕΝ, στο όνομα του αγωνιζόμενου Κυπριακού λαου, στο όνομα του μαρτυρικού μας ζώου για την Λεφτερία αυτου του τοπου, στο ονομα του σύντροφε Δώρο, ορκίζομαστε πως καμία δύναμη δεν θ' ανακόψει την πορεία-μας, ως τίποτα δεν θα σταματήσει τις καρδιες του προδому αυτου λαου ν' αποζητη την Λεφτερία. Πιστοί στες διακηρύξεις της οργάνωσης-μας θα βρούμε ξανά αν χρειαστεί στους δρόμους και στες πλατέες για να τσακίσουμε κάθε σκοτεινή ή φανερή δύναμη που θα προσπαθήσει να στερήσει από αφο το λαο το δημοκρατικό-του δικαίωμα να ζήσει λεύτερος»

Το ίδιο αφο το όρκο είχαμε δώσει και τον Γενάρη του 76 στο 1ο Παγκύπριο Συνέδριο της ΕΔΕΝ που γινόταν χωρίς τον Δώρο, αλλά με την παρουσία του Δώρου στες καρδιες όλων των συντρόφων.

Το 1ο Παγκύπριο Συνέδριο της ΕΔΕΝ, σταθμός στην ιστορία της οργάνωσης-μας, αφιέρωθηκε στον μεγάλο αγωνιστή, σύντροφο Δώρο Λοΐζου.

Κηρύσσοντας τότε την έναρξη του συνεδρίου ο Πρόεδρος του κόμματος Δρ. Βασος Λυσσαρίδης τόνισε: «Συναγωνιστές! Βρίσκεμαι εδώ για να κηρύξω την έναρξη του Ιου συνεδρίου της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Δεν χρειάζεται να πω πόσο περήφανος αισθάνομαι γιατί εκείνο το κομμάτι από τα νεύρα της Κύπρου που κράτησε την πρωτοπορεία στους αγώνες του λαου-μας βρίσκεται σήμερα εδώ. Είμαι βεβαιος πως το συνέδριο σας θα αποτελεσει ένα σημαντικό γεγονός όχι του Νεολαιίστικου κινήματος αλλά σταθμό στην ιστορία της Κύπρου. Εφχομαι πως το συνέδριο θα πλεήσει στωτικές, αγωνιστικές αποστάσεις και θα δείξει και σε μας την προηγουμενη γενία του σοστού δρομου για αδημοκρατία και λεφτερία»

Μια τέτοια κατάντια βρίσκει την οργάνωση-μας αντίθετη και ανυποχώρητη σε κάθε είδους εκβιασμο και υποταγή. Βρίσκει τους συναγωνιστες και συντρόφους του Δώρου πιστους θεματοφύλακες των αποφάσεων του Ιου-μας συνεδρίου και του μεγάλου οράματος για την κοινωνική-μας Λεφτερία!

Κώστας Χαράλαμπίδης

Ανακοίνωση
Ανακοινούται ότι το Σ.Κ. ΕΔΕΚ και η Σ.Ν. ΕΔΕΝ θα έχουν εκδηλώσεις στις 27 Αυγούστου στον κινηματογράφο Ο-ΘΕΛΛΟΣ και στις 30 Αυγούστου στο Καϊμακλί αντίστοιχα. Οι εκδηλώσεις θα γίνουν με την ευκαιρία της δολοφονίας του αγωνιστή και συντρόφου Δώρου Λοΐζου από τους Φασίστες στις 30 Αυγούστου 1974. Εμεις θα τιμήσουμε την μνήμη του Δώρου σαν ένα σύμβολο αντίστασης ενάντια σε κάθε είδους φασισμό και κάθε είδους προδοσία. Γι' αυτό καλούμε όλους όσους μπορούν σε κάθε στιγμή να πουν όχι στους Φασιστικούς μηχανισμούς να παραστούν στις εκδηλώσεις σα μια ακόμη ένδειξη της απόφασης-τους αυτής. ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ ΚΑΙ ΤΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ.

Σήμερα 6 χρονία από την μεγάλη θυσία του Δώρου τα πραγματα σ' αφο τον τοπο παίρνουν ολοταχως μια προς τα πίσω πορεία. Με την μεγαλύτερη εφκολία και ανέγγιχτη συνείδηση βιάζονται να ξεπουλήσουν αυτο το λαο που ζει σε κατάσταση εξθλιώσεως και υποταγής, ενώ οι κεφαλαιοκρατες απομυζούν το αιμα και τον ιδρώτα της εργασίας.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Πέρασαν 6 χρονία από το προδοτικό πραξικόπημα και οι προδότες μένουν ασύλληπτοι, ακόμα κανένας από τους υπειθύνους αρμόδιους δεν ενδιαφέρεται για το εγκλημα, ολοι νίπουν τα χέρια τους σαν πόντιοι πλάτοι.

Ο Δώρος Λοΐζου όταν ήταν καθηγητής το μισθο του το ξόδεψε όλον για να βοηθά τους έχοντας ανάγκη και ζητούσε από τον πατέρα του δανεικα για να κρατηθεί στην ζωή.

Οι αγώνες του για την Κύπρο και για τον κόσμο ολόκληρο ήσαν διαρκεις. Ενδιαφερόταν για κοινωνική δικαιοσύνη για όλους τους ανθρώπους λευκους, μαύρους κ.λ.π.

Θα πρέπει να γεμισούν παρα πολλα φύλλα για να πε-

Ε, κοπέλλα-μου, εδω τσάκίζουν χέρια για ένα όνειρο, μουχίζουν για ένα φυλλάδιο, σπάζουν δόντια για ένα τραγούδι εδω σκοτώνουν για ένα χαμόγελο. Και συ, ω εου, τολμας να μου μιλάς για πεταλούδες και πράσινα άλογα; Ε, κοπέλλα-μου, εδω κάτω από τα παράθυρα-σου πετροβολουν την ελευθερία σα νάνα η χειρότερη πόρνη και συ ... ω εου ... για όνομα του Θεου, ένα κερί!

Και μένα μη μου μιλάς

Και μένα μη μου μιλάς για χλωμα φεγγαροπερπατήματα, μελιστάλακα όνειρα, φτερωτους άγγελους, εύκολες ευτυχίες, αρρωστημένα συναισθήματα. Βρες κάποιον άλλο. Εγω ξέρω, Είμαι μικρός. Αν το νομίζεις ότι πρέπει να μου μιλήσεις μιλά-μου με πύρινα δάκρυα με ρίγος κι αγωνία

Μιλά-μου με φωτιά και κεραυνους με μουγγρητα κι αίματα

Μα μη μου γεμίζεις τ' αυτια με παράτονους άχρηστους ήχους.

Θεέ-μου χειρονομον και μιλουν με χιλιάδες δυο τρόπους πασκίζουν για έκφραση και τίποτε δεν καταφέρνουν γυροφέροντας στα ίδια και τα ίδια αναμασώντας την αχρηστία -τους Κι όλα τούτα τα καρώματα τα τόσα σχήματα και χρώματα,

Θεε-μου, κανένα να κανένα έχουν προορισμο. Και καταλήγουν στην λεπτομέρεια γεμίζοντας τις καρδιες-τους ρυτίδες, λιγδα, σκοτάδια. Ο θάνατος.

Δώρος Λοΐζου.

ΟΛΗ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΜΑΧΗΤΙΚΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΗΣ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΩΡΟ

Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Συνέχεια από 1η σελίδα
νιζόμαστε με αυτοθυσία και αυταπάρνηση όταν ο αγώνας μας ήταν για βίωσις και εστίες — δεν είναι για να μας καθοδηγήσει σ' ένα κοινό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα μαζί με τους Τουρκοκυπρίους-για λευτερία και σοσιαλισμο αλλά σ' ένα εθνικιστικό ιερο πόλεμο για να ριζούμε «τον βάρβαρο Τουρκο εισβολέα»-στη θάλασα όπως έκαμαν κι οι αρχαίοι ημών πρόγονοι στις Σαλαμίνας και τους Μαραθώνες — όπως έκαμε κι ο Κίμωνας με τους Πέρσες.

Γι' όλα αυτά δεν πρέπει να υπάρχει καμμία αμφιβολία. Γιατι η άλλη όψη του Χρυσόστομου και της εκκλησίας — συντηρητική — (όπως υποστηρίξαμε στο άρθρο) που αναφέρθηκε πιο πάνω) - δείχνει καθαρά την ιδεολογία τους και την ταξική τους τοποθέτηση.

Στον τομέα της παιδείας ο Αρχιεπίσκοπος υπήρξε φανατικός υποστηρικτής των «ελληνοχριστιανικών ιδεω-

κονομίας: Χαράφια, οικόπεδα, ξενοδοχεία, υποστατικά κι άλλ πλούτη. Στην πραγματικότητα η οικονομική επιρροή της εκκλησίας είναι δεκάδες φορές μεγαλύτερη απο τη θρησκευτική επιρροή που έχει. Ολη αυτή την επιρροή τη χρησιμοποίησε και τη χρησιμοποίησε στον πολιτικό τομέα ενώ οι μετεροεπωφελούνται με σκανδαλώδεις τρόπους. Το παράδειγμα της παραχώρησης του Paphos Beach στον Αλέκο Μιχαηλίδη είναι ένα μικρο μόνο παράδειγμα του πως επωφελοούνται οι υποστηρικτες του εκκλησιαστικού κατεστημένου. Ούτε είδαμε κανένα παράδειγμα χρησιμοποίησης όλης αυτής της περιουσίας για να ανακουφιστεί ο λαος. Ο σκληρός αγρότης ο ξεπρωτωμένος πρόσφυγας τα άστεγα ξεγυμνάσια να χτυπήματα της εισβολής για να αντέξει στο κάτω κάτω στο μακροχρόνιο αγώνα που διακρίσσει ο αρχηγός της εκκλησίας. Έτσι η καταδίκη των «ενδοτικών» «ρεαλιστών» και «ηττοπαθών» από τον Αρχιεπίσκοπο και η αποκήρυξη των διχοτομικών λύσεων που να επιβληθούν μέσω

των διακοινοτικών συνομιλιών και των φόρμουλων Βαλντχάιμ δεν πρέπει να παρασύρει κανένα στην υποστήριξη των θέσεων του Χρυσόστομου. Η απάντηση στην υποχωρητικότητα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και του ΔΗ.ΣΥ και της αποδοχής της διζωνικής — που σίγουρα αποτελει προοίμιο της διχοτομησης — δεν είναι οι νέοι Κίμωνες κι οι εθνικιστικοί πόλεμοι. Η απάντηση στην αποδοχή παραδέχταν λύσεων μέσα από τις χρεωκοπημένες διαδικασίες των συνομιλιών με τον καταπιεστη των Τουρκοκυπρίων Ντενκας είναι η εξασφάλιση όλων των προϋποθέσεων για την προσέγγιση της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης στη βάση ενός κοινου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου και ο κοινος αγώνας για λευτερία και σοσιαλισμο κι αυτές οι προϋποθέσεις μπορούν να χτιστούν μόνο αφο την άριστερα στην Κύπρο. Γιατι μόνο την άριστερα — που ήταν αμέτοχη στην καταπίεση των Τουρκοκυπρίων στο παρελθον — μπορούν να εμπιστευθούν οι Τουρκοκύπριοι για

τον κοινό αγώνα. Ένα κοινό αγώνα στο τέμα του οποίου δε θα ναι η αντικατάσταση των Τούρκων και Τουρκοκυπρίων καταπιεστών-τους με Ελληνοκυπρίους. Αυτή η ευθύνη λοιπόν πέφτει στους ώμους των μελών της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ κι όχι στους λογής λογής αστους πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες. Είναι για όλους αυτούς τους λόγους που η χωρίς σκόλια προβολή της ομιλίας του Αρχιεπισκόπου απο τα «Νέα» δεν μας βρίσκει καθόλου σύμφωνους παρα την εμφανειακή ταυτότητα των θέσεων του — απώρινη της διζωνικής κλπ — με τις θέσεις της ΕΔΕΚ πάνω στο εθνικό θέμα οι θέσεις του Αρχιεπισκόπου δεν οδήγησαν σε μια σωστή εναλλακτική πορεία αλλά σε μια σωβινιστική εθνικιστική καταστροφική πορεία που δεν πρόκειται να συγκινήσει κανένα Κύπριο άριστερο σήμερα. Γι' αυτο η ηγεσία της ΕΔΕΚ και τα «Νέα» οφείλουν να διαχωρίσουν κατηγορηματικά τη θέση τους απέναντι στον Αρχιεπίσκοπο.

Που οδηγεί ο φανατισμός

ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΦΟ

Ενάντια σε μέλη της Σ.Ν. ΕΔΕΝ που πουλούσαν την «Σ.Ε.»

Η κίνηση της κεντρικής γραμματείας του Σ.Κ. ΕΔΕΚ να αποβάλλει τους συντρόφους, Τεμπριώτη, Δημητρίου και Ποφαϊδή, έβαλε ένα μεγάλο μέρος της κομματικής βάσης μπροστά στο προβληματισμό σχετικά με το τι πραγματικά συμβαίνει στα ανώτερα σώματα του κόμματος. Οι αποβολές έχουν δυστυχώς, οδηγήσει, τουλάχιστον σε ορισμένες περιπτώσεις, στην εμφάνιση διασπαστικών ή ανταγωνιστικών τάσεων μέσα στα μέλη του κόμματος. Απο τη μια υπάρχουν αυτοί οι οποίοι βρέθηκαν προ εκπλήξεως όταν είδαν τρία στελέχη, με παραδοχή για τους αγώνες που έκαναν για το κόμμα να αποβάλλονται, και που δεν μπορούν να δεχτούν να αφήσουν τις αποβολές να περάσουν απαρατήρητες. Απο την άλλη όπου η μερίδα της κομματικής ηγεσίας που απο καιρο προωθούσε τις αποβολές είχε σημαντικές προσβάσεις στην κομματική βάση καλλιέργησε ένα κλίμα φανατισμού μέσα στα κομματικά μέλη ενάντια στην ηγεσία της ΕΔΕΚ και άλλους μαρξιστές συντρόφους. Σαν αποτέλεσμα, σε ορισμένες τουλάχιστον περιπτώσεις, μέλη του κόμματος που είδαν με κριτικό μάτι την απόφαση της Κεντρικής Γραμματείας αντιμετώπιστηκαν εχθρικά απο άλλα κομματικά μέλη, τα οποία έχουν στενές σχέσεις με την μερίδα εκείνη της ηγεσίας που απο χρόνια υπόσκαπτε την δουλειά και την παράδοση της ΕΔΕΝ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα γεγονότα στην Πάφο την Κυριακή, 10 Αυγούστου και Δευτέρα 11 Αυγούστου, όταν ορισμένα μέλη της ΕΔΕΝ πήγαμε έξω απο τον χώρο δύο ανοικτών στο πλατώ κοινό εκδηλώσεων της Δ.Κ.Φ.Κ. Αγώνας, για να πουλήσουμε την Σοσ. Έκφραση. Μοναδικός μας στόχος, σαν υποστηρικτές των θέσεων της Σοσ. Έκφρασης, ήταν να συζητήσουμε μαζί με τα μέλη και τους φίλους του κόμματος για τις πολιτικές θέσεις και απόψεις που εκφράζει. Η αντιμετώπιση όμως που είχαμε ήταν κάθε άλλο απ' αυτή που θα έπρεπε να έχουμε σαν σοσιαλιστές. Μια ομάδα έξαλων απο οργη ανθρώπων με αρχηγό τον διορισμένο υπεύθυνο της ΕΔΕΝ Πάφου, Ομηρο Ομήρου, προσπαθούσαν με τη βία να μας απαγορεύσουν να πουλούμε την εφημερίδα. Μπροστά στην άρνηση μας να φύγουμε, τσόνιζαν στες βρισιές και τις απειλές σε μια ολοφάνερη προσπάθεια να μας προβοκάρουν σε καυγά. Μέσα στο όλο κλίμα του φανατισμού και επιθέτων όπως «φασίστες», «διασπαστές», «πράχτορες», «προδότες», κ.λ.π. κ.λ.π. οι πουλητές της Σ. Έκφρασης διατήρησαν απο την αρχή μέχρι το τέλος την ψυχραιμία τους. Τελικά ο Ομήρου και οι συνεργάτες του, έπιασαν πόστα γύρω απο τες εκδηλώσεις και έλεγαν σε όσους περνούσαν να μην αγοράζουν την σοσ. Έκφραση γιατί είναι «παράνομη» και «απαγορευμένη». Σε ορισμένες περιπτώσεις ατόμων που την αγόρασαν, τους την έπαιρναν απο τα χέρια και την επέστρεφαν. Σε μια περίπτωση, δε την έσκισαν.

Η όλη στάση της ομάδας του Ομήρου, ή στην προσπάθεια να τρομοκρατήσουν όχι μόνο εμάς για να μην πουλούμε την Σ. Έκφραση αλλά και τους παρευρισκόμενους για να μην την διαθέζουν είναι ενδεικτική της απεγνωσμένης απο μέρους τους προσπάθειας να κρατήσουν την κομματική βάση μακριά απο μια πολύπλευρη κι αντικειμενική πληροφόρηση. Αν είμαστε «διασπαστές» «αντικομματικοί» και τα διάφορα όπως μας αποκαλούν άς αφήσουν ελεύθερη την κομματική βάση να μας κρίνει

και να μας απορρίψει. Αν είμαστε πραχτορες της CIA ή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ (χαρακτηρισμοί οι οποίοι έχουν λεχθεί) τότε τα μέλη του κόμματος εύκολα μπορούν να μας καταλάβουν και να μας απομονώσουν δίχως να χρειάζονται την πατερναλιστική προστασία κανενός.

Η πραγματικότητα είναι πως υπάρχουν αρκετά πράγματα και καταστάσεις που συμβαίνουν μέσα στο κόμμα, τα οποία δεν συμφέρει στην γραφειοκρατική ομάδα που έχει επιβληθεί να μαθευτούν στη βάση του κόμματος. Η πορεία που προσπαθούν να καθορίσουν για το κόμμα, μια πορεία ξένη προς την αγωνιστική παράδοση του κόμματος, ήταν φυσικό να οδηγήσει πολλά μέλη και στελέχη του κόμματος στο να διαφανήσουν. Αυτοί οι οποίοι διαφωνούν είναι που βρίσκονται σήμερα κάτω απο επίθεση, παρόλο που οι περισσότεροι απ' αυτούς αγωνίστηκαν απο την πρώτη μερα για το στήσιμο και το δυνάμωμα του κόμματος. Το μόνο όπλο της γραφειοκρατικής ομάδας μέσα στην ηγεσία της ΕΔΕΚ, είναι ο φανατισμός ενάντια σ' αυτούς τους παλούς αγωνιστές, φανατισμό τον οποίο δημιουργούν με κατασκευασμένες ψεύτικες κατηγορίες και προσωπικές συκοφαντίες. Αυτή η προπαγάνδα μπορεί εύκολα να καταρρεύσει αν επιτραπεί η δημοκρατική συζήτηση μέσα στην κομματική βάση, και η πλήρης ενημέρωση των μελών.

Πως είναι δυνατό, για παράδειγμα, άτρωτα τα οποία είναι συνδεδεμένα με τες καλύτερες παραδόσεις του κόμματος να κατηγορούνται σήμερα για αντικομματική δράση; Η πως μπορεί οποιοδήποτε μέλος του κόμματος να ανεχτεί την αλεξιπτωτική εμφάνιση ατόμων σε πόστα κλειδιά, με τέτοιες εξουσίες ώστε να μπορούν να προωθούν αποβολές άλλων στελεχών; Ακόμα, πόσα μέλη του κόμματος ξέρουν πως υπάρχουν στην Λευκωσία μέλη της ΕΔΕΝ που επι χρόνια κάνουν αιτήσεις για να μπουν στο κόμμα, οι οποίες όμως απορρίπτονται λόγω της αντι-γραφειοκρατικής τοποθέτησης των ατόμων αυτών; Ή πόσοι ξέρουν ή προ-

βληματίστηκαν πάνω στους λόγους για τους οποίους καταργήθηκαν όλα τα εκλεγμένα σώματα κι οι επιτροπές πριν απο το 3ο συνέδριο, και τη θέση τους πήρε διορισμένη απο ακτιβ επιτροπή; Και γιατί σήμερα, εννια μήνες μετα το 3ο συνέδριο, οι αποφάσεις του συνεδρίου δεν έχουν ακόμα δοθεί στην κομματική βάση, παρόλη την επίμονη υπενθύμιση του θέματος απο πολλά κομματικά στελέχη;

Αυτα είναι μόνο μερικά παραδείγματα-ερωτήματα. Τέτοια υπάρχουν ένα σωρό άλλα για τα οποία θα έπρεπε κανονικά να είναι ενημερωμένο το κάθε μέλος. Αυτο που πρέπει να γίνει ξεκάθαρο σε κάθε μέλος είναι πως μέσα στο κόμμα σήμερα, δεν υπάρχει σύγκρουση προσωπικοτήτων αλλά σύγκρουση πολιτικών γραμμών: ανάμεσα σ' αυτούς απο τη μια που αγωνίζονται να διατηρήσουν τες παραδόσεις και την αγωνιστική πορεία του κόμματος και σ' αυτούς απο την άλλη που προσπαθούν να τραβήξουν το κόμμα σε λογοπαίγνια και ελιγμούς μέσα στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας.

Η υποκρισία ορισμένων της ΕΔΕΚ Πάφου έφτασε μέχρι το σημείο να καταγγείλουν εμάς που πουλούσαμε την Σοσ. Έκφραση στην Πάφο, πως «χρησιμοποίησαμε την αστική

αστυνομία και καταδώσαμε σ' αυτήν τους ηγέτες του Δ.Κ.Φ.Κ. Αγώνα». Εμείς δεν καταδώσαμε κανένα στην αστυνομία και κάτι τέτοιο δεν θα κάνουμε ποτε! Αντιθέτα είναι τα δικα μας ονόματα (αυτών που πουλούσαν Σοσ. Έκφραση) που κατάγραψε η αστυνομία και είναι εμάς που απείλησαν με σύλληψη γιατί δήθεν η παρουσία-μας αποτελούσε πρόκληση (Δευτέρα 11 Αυγούστου). Η θέση μας για τον αντιλαϊκό ρόλο του αστικού κράτους και των οργάνων του είναι γνωστή. Για μας οποιαδήποτε διαφάνεια πρέπει να συζητείται δημοκρατικά μέσα στη βάση, και ποτε δεν πρέπει να επιτρέπεται στο κράτος και τα όργανα-του να επεμβαίνουν στα εσωτερικά των αριστερων κομμάτων και του εργατικού κινήματος γενικά. Εκείνο που οδήγησε στην επεμβαση της αστυνομίας, δεν είναι σε τελευταία ανάλυση το γεγονός πως απαιτήσαμε απ αυτούς να μας εξασφαλίσουν την σωματική-μας ακεραιότητα, αλλά είναι η τραμπούκικη αντιμετώπιση που είχαμε απο μέρους των συνεργατών του διορισμένου υπεύθυνου της ΕΔΕΝ Πάφου.

Αν βγαίνουμε σήμερα προς τα έξω μ' αυτό τον τρόπο, μιλώντας ανοικτά για το τι συμβαίνει μέσα στην ΕΔΕΚ, δεν

είναι επειδη το θέλουμε. Είμαστε όμως αναγκασμένοι αφού δεν μας δινόταν η ευκαιρία να κατεβάσουμε τες απόψεις μας στην κομματική βάση η οποία και ν αποφασίσει. Εφ' όσον η προσπάθεια των γραφειοκρατών μέσα στο κόμμα, να μας σιγήσουν και να εξαφανήσουν μια αντιπολιτευτική εσωκομματική γραμμή, άρχισε να στέφεται με επιτυχία, είχαμε υποχρέωση και ιστορικό καθήκον απέναντι στην κομματική βάση και το εργατικό κίνημα να μιλήσουμε ανοικτά. Γι' αυτή-μας την κίνηση (βλ. επίσης περασμένο φύλλο Σ.Ε. αρ. 86) έχουμε κατηγορηθεί σαν διασπαστές. Διασπαστική όμως ήταν η κίνηση της γραφειοκρατίας να απαγορεύσει το δικαίωμα έκφρασης μιας εσωκομματικής διαφωνίας προχωρώντας μέχρι τες αποβολές κι όχι η απο μέρους-μας υποχρέωση να δώσουμε τη δική-μας εξήγηση.

Καλούμε όλους τους φοιτητές του «Αγώνα» κι όλα τα μέλη του κόμματος να ζητήσουν ενημέρωση και να επιδιώξουν αντικειμενική πληροφόρηση σχετικά με την εσωκομματική κατάσταση. Επιδιώκουμε τη δημοκρατική συζήτηση με όλους και πιστεύουμε πως είναι αναφαίρετο δικαίωμά μας να έχουμε την ευκαιρία να εκφράσουμε τες απόψεις-μας μέσα στα πλαίσια της κομματικής δημοκρατίας και πειθαρχίας. Περιμένουμε απο κάθε τίμιο ΕΔΕΚίτη πως θα παλαίψει για το δικαίωμά-μας να κατεβουν οι απόψεις μας στη βάση του κόμματος για να ενημερωθούν όλοι πάνω στο τι συμβαίνει.

ΕΚΛΟΓΕΣ

Συνέχεια απο 1η σελίδα

στιχο μανδύα την στιγμή που επιδιέεται σε μια άγρια επίθεση ενάντια στους Μαρξιστές του Κόμματος. Όσο για το ΑΚΕΛ είναι αμφίβολο αν υπήρξε πιο σοβαρο κίνητρο απο την ανάσχεση της επιρροής της ΕΔΕΚ μέσα στις αριστερές μάζες. Είναι χαρακτηριστικό ότι προανατολίζεται σε μετεκλογική συνεργασία με κάποιο δεξιο σχήμα και όχι σε αυτόνομη διεκδίκηση της εξουσίας.

Με τέτοια κίνητρα ήταν φυσικό τα κόμματα της αριστερας να ικανοποιήσουν μόνο μερικά το αίσθημα των μαζών. Την ενόχτητα με την «πατριωτική» δεξιά δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει ένας στείρος κομματικός σωβινισμός αλλά ο αγώνας για την ενότητα της εργατικής τάξης. Όσο κι αν σήμερα φαίνεται εξωπραγματική η συνεργασία ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ η πραγματική επιθυμία των μαζών. Είναι ακόμα η μόνη συνεργασία που μ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα μπορούσε να οδηγήσει την κυπριακή κοινωνία μακριά απο το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται σήμερα.

Όστόσο ακόμα και η σημερινή τοποθέτηση των κομμάτων της αριστερας μ' όλες τις αδυναμίες-της και τα λαθασμένα κίνητρα είναι ένα βήμα μακριά. Θάταν καταστροφικό αν τα δυο κόμματα πισωδρομήσουν σε μια νέα σύμπραξη με δεξιά σχήματα ή δεξιές προσωπικότητες. Και δυστυχώς υπάρχουν σημαντικές αντικειμενικές πιέσεις για μια τέτοια πισωδρομηση.

Απο την πλευρά της ΕΔΕΚ ηγεσία-της ποτε δεν πίστεψε στις ίδιες τις δυνατότητες του κόμματος. Οι σημερινες υπερβολικές προβλέψεις για ανάδειξη της ΕΔΕΚ σε πρώτο κόμμα στην Κύπρο δεν μπορεί παρα να αυξήσουν την ατομία της για αυτόνομη κάθοδο. Αυτες οι προβλέψεις μπορούν εύκολα να μετατραπούν σε δεσμά γιατι μετατρέπουν μία πιθανή εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ, ας πούμε με 20% σε φαινομενική αποτυχία.

Για το ΑΚΕΛ το αδιέξοδο είναι πιο σοβαρο. Η προοπτική της μετακλογικής συνεργασίας είναι δυνατή μόνο αν υποθέσουμε πως κάποιο «μακαριακό» δεξιο σχήμα μπορεί αυτόνομα να έχει μια κάποια λογική εκλογική επιτυχία. Η σημερινή όμως πόλωση που υπάρχει στον Κυπριακό χώρο, είναι αμφίβολο αν μπορεί να δώσει ένα τέτοιο σχήμα. Το μετακλογικό αδιέξοδο θάταν το ίδιο σοβαρο με το προεκλογικό. Οποιαδήποτε μετεκλογική σύμπραξη θα περιλαμβάνει είτε την ΕΔΕΚ είτε το Συναγερμο.

Με το σημερινό εκλογικό σύστημα της ενισχυμένης αναλογικής είναι πολύ πιθανος ένας μεγάλος συνασπισμός ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ — «Μακαριακών» χωρίς φυσικά ν' αποκλείεται και πισωδρομηση στο εκλογικό σύστημα το ίδιο (κύρηξη της αναλογικής σαν «αντισυνταγματικής») για παράδειγμα) πράγμα που θα επέτρεπε πριμοδότηση «μακαριακών» απο το ΑΚΕΛ για την μετεκλογική συνεργασία.

Όμως και οι δυο λύσεις προσωρινή μόνο λύση θα δώσουν στη πολιτική αστάθεια.

Θα βάζουν τη βάση για την σύγκρουση, και ίσως βίαιη, επικράτηση της δεξιάς με καταστροφικές επιπτώσεις στο εργατικό κίνημα. Η σύγκρουση με την δεξιά είναι αναπόφευκη και μόνο η έγκαιρη ιδεολογική προετοιμασία της εργατικής τάξης γι' αυτή τη σύγκρουση μπορεί να της δώσει τη νίκη. Οποιοσδήποτε υποχωρήσεις στους αστούς έχουν την ίδια έννοια με τις υποχωρήσεις στον Ντενκτας: τους δίνουν την ευκαιρία να εδραιώσουν τη θέση τους και να προετοιμάσουν την ολοκληρωτική επικράτηση-τους.

Η ΕΔΕΚ μπορεί σήμερα ν' αποτελέσει πραγματικό επαναστατικό καταλύτη. Αν η κομματική γραφειοκρατία εγκαταλείψει το σημερινό σεχταρισμό-της και διεκδικήσει αυτόνομα τις εκλογές με σύνθημα την ενότητα της αριστερας στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος με στόχο τον ενιαίο αγώνα με τις Τουρκοκυπριακές εργατικές μάζες θα κερδίσει αρκετή υποστήριξη για να εξαναγκάσει την ηγεσία του ΑΚΕΛ να έχει δευτερες σκέψεις. Αυτην όμως τη γραμμή προσπάθησαν να φιμώσουν με την αποβολή της συνταχτικής επιτροπής της «Σ.Ε.» απο το κόμμα.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«ΝΟΥΒΟΡΔΙΑ» ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Μια χαρακτηριστική περίπτωση κριτικής που εκφράζει τα μικροαστικά στρώματα και τον τρόπο που διανοούνται την κριτική για τη κοινωνία που ζουν (η κριτική των επιφανομένων όπως στη «Νουβορδία» του Α. Ροδίτη) είναι οι ανακοινώσεις του ΔΗΣΥ για την οικονομική και φορολογική πολιτική της Κυβέρνησης του ΔΗΚΟ.

Τη μόνη αιτία του αδιεξόδου της Κυπριακής οικονομίας ο ΔΥΣΥ τη βλέπει στις κυβερνητικές σπατάλες (που κακώς γίνονται). Ο Συναγερμος θέλοντας να οικειοποιηθεί τα μικροαστικά στρώματα προχωρεί σ' αυτή τη κριτική για τη κατάσταση της Κυπριακής οικονομίας, ενώ η κύρια αφορμή της πτώσης της είναι η γενική κρίση του καπιταλισμού και τα οικονομικά συμφέροντα για θυσία της υπερκερδών των οικονομικών κύκλων που στεγάζονται και εκφράζονται στην ηγεσία και τα κέντρα λήψης αποφάσεων του Δ. Συναγερμου και του ΔΗΚΟ. Τέτοιου είδους κριτική ασκεί και η εφημερίδα Μάχη (κυρίως για τα ηλίθια μικροαστικά στρώματα της υπαίθρου και η εφημερίδα «Σημερινή» που κυρίως εκφράζει τα ηλίθια καθυστερημένα μικροαστικά στρώματα της πόλης). Από τις θαιμάσιες στη γελοιοτήτα τους κριτικές της «Σημερινής» είναι όταν έκρινε το κυπριακό κατεστημένο για τις κινητοποιήσεις του υπερ του Πασχάλη και της απελευθέρωσης του από τις φυλακές του Ισραήλ, υποστηρίζοντας ότι είναι απαράδεκτες και πρέπει να αφήσουμε το Ισραήλ να εκδικάσει την υπόθεση του Πασχάλη. (Υπονοούσε η εφημερίδα ότι στο Ισραήλ δεν υπάρχει κατεστημένο αλλά επαναστατικά δικαστήρια για αυτό νάμαστε ήσυχοι για τον Πασχάλη). Ή όταν ξεσπαθώνει ενάντια στο κατεστημένο και προκηρύσσει βραβείο για το παιδί που θα γεννηθεί την ημέρα ανόδου στη Προεδρία του Κάρτερ (η εφημερίδα υποβάλλει ότι ο Κάρτερ είναι το παιδί της παγκόσμιας επανάστασης). Γενικά όλες οι κριτικές τους είναι κριτικές των επιφανομένων της Κυπριακής κοινωνίας, δεν προχωρούν σε βάθος και προβάλλουν σαν εναλλακτική λύση την πλήρη υποδούλωση μας στην εξουσία της οικονομικής ολιγαρχίας (ΔΗ.ΣΥ και λοιπές αντιδραστικές καταστάσεις).

Ένας τρόπος κριτικής που προσπαθεί τη δυσφορία των μικροαστικών στρωμάτων να την κανιλιζάρει σε ένα δρόμο που θα ενισχύει μια μερίδα της αστικής τάξης ειδικά και τον καπιταλισμό σαν σύστημα γενικά. Ο φασισμός προσπαθεί να συμβιβαστεί τα διεσπαστά. Την αντίθετα των μαζών για τα προβλήματα-καταπίεση τους με τον καπιταλισμό.

Ένα παράδειγμα των ενδοαστικών αντιθέσεων στη Κύπρο αναφέρει και ο Ροδίτης στη «Νουβορδία».

Γράφει για μια εταιρία «ίσως η μεγαλύτερη από τις εταιρίες η οποία ας μη φανεί παράξενο είχε και το γενικό πρόσταγμα στα θρησκευτικά πράγματα του τόπου και στην οποία ο ίδιος ο πρόεδρος διατηρούσε εξέχουσα θέση και δεν είναι πολύ να πούμε είχε το τελευταίο λόγο. Αναφερόταν συγκεκριμένα ανάμεσα σ' άλλα και η περίπτωση ενός ταξιδιού του σε γειτονική χώρα, ο σκοπός του οποίου ανακοινώθηκε επίσημα σαν η δημιουργία ακόμα ενός φίλου για τη Νουβορδία. Είχε όμως πραγματικό σκοπό την απο-

τροπή της δημιουργίας μιας βιομηχανίας ελαφρών ποτών που θα έθιγε τα συμφέροντα άλλης τέτοιας ήδη ανθούσας βιομηχανίας στο τόπο». Ένα ντοκουμέντο που μας δείχνει την κατανόηση από το συγγραφέα και τη μικροαστική τάξη που εκφράζει για την αντίθεση εκκλησιαστικού και ιδιωτικού κεφαλαίου στη Κύπρο. Όμως η στάση του δεν είναι η αμφισβήτηση και των δυο. Εξανίσταται για τις αδικίες που γίνονται στις βιομηχανίες και την επένδυση του κεφαλαίου από την άλλη πλευρά.

Σε μια από τις βασικές αντιθέσεις της Κυπριακής κοινωνίας τοποθετείται με ηθιολογική διάθεση (η δικαιοσύνη του μικροαστού, να έχουν τα μεγάλα κεφάλαια ίσες ευκαιρίες).

ΜΙΚΡΟΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Όλες αυτές οι αδυναμίες που μας αποκλαυπτεί ο συγγραφέας για τη τάξη του, η αναλογία αυτής της τάξης στη Κυπριακή κοινωνία και ο κίνδυνος να ξαναρίξει το βάρος της, πλεισμένη από τις οικονομικές πολιτικοκοινωνικές καταστάσεις του νησιού, σε αντιδραστικές φασιστικές λύσεις είναι προβλήματα που πρέπει να απασχολήσουν τις προοδευτικές καταστάσεις του νησιού.

Αυτή τη τάξη γίνεται πιο επικίνδυνη σε μια χώρα που υπάρχει κρίση και δεν υπάρχει η εναλλακτική λύση των προοδευτικών δυνάμεων της αριστερας. Η Κλάρα Τσέκιν στο δοκίμιο της για το φασισμό γράφει ότι ο φασισμός έρχεται όταν η εργατική τάξη δεν μπορεί να δώσει τη λύση σε ένα σαπισμένο κράτος. (που το παρουσιάζει σαν βαρέλι με σάπια τοιχώματα που πάνε να διαλυθούν. Η καταπιεστική μορφή του φασισμού έρχεται με τη μορφή σιδερένιων στεφανιών γύρω από το βαρέλι για να το σώσουν και να το διατηρήσουν).

Και στη Κύπρο η πίεση τα προβλήματα και η κρίση σπρώχνουν τα μικροαστικά στρώματα σε αναζητήσεις και διεξόδους που μπορούν να πάρουν επικίνδυνη μορφή.

Μόνο η ανελέητη κριτική των καταστάσεων της Κυπριακής κοινωνίας από τις σωστές δυνάμεις κοινωνικής αλλαγής και η προβολή των προοδευτικών κοινωνικών δυνάμεων σαν εναλλακτικής λύσης θα αποτρέψει αυτό το κίνδυνο και θα φέρει αυτά τα στρώματα να παίξουν ένα σωστό ρόλο μέσα σε προοδευτικούς φορείς και καταστάσεις.

Η ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Στη «Νουβορδία» παρατηρείται και μια από τις μεγαλύτερες διαστρεβλώσεις της Κυπριακής Ιστορίας. Ο Α. Ροδίτης βλέπει επιφανειακά τα γεγονότα και τοποθετείται ανάλογα χωρίς εμβάθυνση και κριτική, όπως όλη η μικροαστική τάξη, γιατί της λείπει το εργαλείο της κοινωνικής κριτικής.

Έτσι σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν μερικοί (ξεκάθαρα εννοείται η ΕΟΚΑ Β) που αγωνίζονται ενάντια στη σαθρή κατάσταση της Νουβορδίας από αγνά και ανιδιοτελή ιδανικά. Οι διασυνδέσεις και η πρακτορέυση ξένων συμφερόντων από την ΕΟΚΑ Β δεν έγιναν κατονοητά από το Α. Ροδίτη ού-

τε και μετά το πραξικόπημα και την εισβολή αφού το βιβλίο του το έκδοσε το 1975.

Και συνεχίζει ο Α. Ροδίτης. Οι Νουβόρδοι δεν συγκινούνται από τον αγώνα των αγρών και ανιδιοτελών αγωνιστών (εννοείται της ΕΟΚΑ Β και κατ' επανάληψη ψηφίζουν τον Πρόεδρο (εν το Μακάριο) σαν το μόνο αρχηγό τους. «Στις τελευταίες εκλογές δεν τόλμησε να παρουσιαστεί ού-

τε κουνούπι να το συναγωνιστεί. Ας είναι...» λέει εννοώντας τις εκλογές του 1972 αποκρύβοντας ότι η έλλειψη αντιπάλου σ' αυτές τις εκλογές ήταν σαφής και αυστηρή απαγόρευση από το Γρίβα για λόγους τακτικής πράγμα που προσπάθησε και το 1968 να επιτύχει αλλά δεν τα κατάφερε εξ αιτίας της άρνησης του Ευδόκα να τον υπακούσει.

Οι αντιθέσεις των διαφόρων ομάδων και παρατάξεων στη προπραξικοπηματική περίοδο δίνονται στο επίπεδο διαφορετικών πιστεύω ή από χόμπυ. Δεν μπορεί να αντιληφθεί ο συγγραφέας τα οικονομικά και κοινωνικά κίνητρα και τις πολιτικές αντιθέσεις που συγκροτούνταν κατά την προπραξικοπηματική περίοδο. Και φτάνουμε στη μέρα του πραξικοπήματος. Ο ήρωας του βιβλίου με ένα φίλο του φτάνουν κοντά στον αστυνομικό σταθμό της Πύλης Φαπού (εν. Πάφου). Εκεί βλέπουν να τρέχει από την πόρτα αίμα και να κυλά. Ο συγγραφέας υποβάλλει ότι μέσα γίνεται μακελλο εννοώντας τα αστυνομικά μέτρα που πάρθηκαν ενάντια στην ΕΟΚΑ Β αντί των πολιτικών μέτρων που έπρεπε να παρθούν. Ο ήρωας αρχίζει με το φίλο του μια συζήτηση για το αίμα κι όταν ο ήρωας λέει «ετοιμάστηκα απλώς να ρωτήσω σαν τι πράγματα και να προτάξω ένα δυο ατράνταχτα επιχειρήματα κατά τη γνώμη μου όταν ακούστηκε μια τρομερή έκρηξη».

Το πραξικόπημα είχε αρχίσει.

Έτσι ο συγγραφέας υποβάλλει ένα συναισθηματισμό υπερ του πραξικοπήματος και ταυτόχρονα το δικαιολογεί, ότι δηλαδή έγινε σαν δίκαιη έκρηξη οργής για τα αίματα του αστυνομικού σταθμού. Και την ίδια ώρα το δικαιώνει αφού έγινε για να σταματήσουν αυτά.

Έτσι το σημαντικότερο γεγονός της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας δίνεται ηλίθια και επιφανειακά σαν αποτέλεσμα συναισθηματισμού και οργής.

Κι αυτά για ένα γεγονός που κάθε κύπριος έχει ξεκαθαρίσει τα συμφέροντα που το υποκίνησαν.

Και συνεχίζει ο Ροδίτης.

«Οι στασιαστές επεκράτησαν σχετικά εύκολα. Ορισμένες εστίες αντίστασης εξουδετερώθηκαν χωρίς πολλή δυσκολία γιατί είπαν, οι γλώσσες των χειριστών των πολυβόλων μπερδεύτηκαν στα κλειστρά» υπονοώντας ότι οι αντίθετοι του πραξικοπήματος επειδή είχαν μάθει στο γλείψιμο και την καλοπέραση δεν τόλμησαν να προβάλλουν αντίσταση λόγω δειλίας.

Έτσι αμαυρώνει την μνήμη όσων αντιστάθηκαν στο πραξικόπημα.

Το όργιο των πραξικοπημάτων δεν ενδιαφέρει τον συγγραφέα. Στην εξιστόρηση του βρίσκουμε ανυπαρξία του χουντικού παράγοντα (στρατού αξιωματικών) και ξένων συμφερόντων. Υποβάλλει ότι το πραξικόπημα είναι έργο μερικων παλληκαριών που τα τόλμησαν όλα για όλα.

Σε τρεις γραμμές μετα μπαίνει στο θέμα της εισβολής.

Γράφει «Μια γειτονική χώρα, πατροπαράδοτος εχθρός της Νουβορδίας υπο το πρόσχημα της αποκατάστασης της νόμιμης τάξης εισέβαλε στη χώρα και με δυο λέξεις τα έκανε γιαλια-καρφια»

Οι Νουβόρδοι όμως αφού μόνιασαν για την ώρα μπροστα στον κοινό εχθρό αντιστάθηκαν σχετικά καλά, Ισοπέδωση. Η φυγή της ΕΟΚΑ Β στα βουνά και το μπούκοτάρισμα κάθε αντίστασης λόγω συμμαχικών συμφερόντων δεν πρέπει να φανερωθούν. Ο ήρωας του μυθιστορηματος κι ο φίλος του πηγαίνουν στο πόλεμο. Συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι. Ο εχθρικός στρατός τους βασανίζει. Έδω ο συγγραφέας έχει ένα έξυπνο εύρημα για την εξάρτηση του στρατού κατοχής της Τουρκίας από την Αμερική.

Υπήρχε «ένα λεπτό σύρμα που ξεκινούσε από το πίσω μέρος του κεφαλιού-τους και κατέληγε σ' ένα κουτί όχι μεγαλύτερο από πακέτο τσιγάρων, που ήταν στερεωμένο, δεν ξέρω με πιο τρόπο, ανάμεσα στις ωμοπλάτες τους. Κατα τα τρία τέταρτα περίπου ήταν μογιογιατισμένο με κόκκινες και άσπρες ρίγες, ενώ στη κάτω αριστερή γωνία ήταν ένα μπλε τετράγωνο με αναριθμητά μικροσκοπικά λευκά στίγματα». Τα λευκά στίγματα που είναι στη ράχη των Τούρκων στρατιωτών είναι λαμπίτσες που αναβοσβύνουν και κανονίζουν και τη συμπεριφορά του στρατού κατοχής (όταν πάνε να δείξουν μια ανθρωπινή συμπεριφορά στους αιχμαλώτους οι λαμπίτσες που αναβοσβύνουν τους μετατρέπουν ξαφνικά σε άγρια θηρία).

Το κουτί με τις λαμπίτσες, υπονοείται καθαρά ότι είναι η Αμερικανική σημαία και συμβολίζει την πρακτορέυση από το Τουρκικό στρατό των Αμερικανικών συμφερόντων.

Έξυπνο το εύρημα και ο συγγραφέας το δικαιώνει πεζογραφικά με τη καλή περιγραφή.

Αποτελεί και μια απόδειξη ότι οι μικροαστοί που δεν καταλαμβάνουν τη ταξική διάρθρωση και τις κοινωνικές αντιθέσεις του έθνους που ζουν, μπορούν σε ορισμένες καταστάσεις να φτάσουν

(στο πιο ψηλό σημείο της πολιτικής συνείδητο ποιήσης-τους) τον εθνικίστικο αντιιμπεριαλισμό.

Αυτή η κρίση της μικροαστικής συνείδησης μέσα στις οριακές καταστάσεις και τα μεγάλα γεγονότα των χωρών τους (πόλεμος, καταστροφή, κατοχή) φτάνει και σε φελλίσματα κοινωνικής κριτικής κάτω από τη σκονιά του εθνικισμού, όπως σε αναφορά με την κινδυνεύουσα πατρίδα. Μετα τον κίνδυνο όταν περάσει δεν τους νιάζει πια. Έτσι και ο Α. Ροδίτης στη σελ. 68 κρίνει τους «πιο εύπορους που εγκατάλειψαν τη χώρα για την ώρα και περιδιάβαζαν στο εξωτερικό» μετά την εισβολή του 74.

ΝΟΥΒΟΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΑΣΤΟΙ (ΞΑΝΑ)

Κλείνοντας το βιβλίο του Α. Ροδίτη με τις διασκεδαστικές περιπέτειες του ήρωα-του του Χριστοφορου Ν. καλό είναι να ξαναπούμε μερικά πράγματα ακόμα.

Ο σύγγραφορς Γκιούλιβερ του στη γνωριμία του με τη παράξενη χώρα των Νουβόρδων πιστεύει ότι την γνώρισε ολοκληρωτικά. Αντίθετα είδε μόνο ένα χώρο το μικροαστικό, του περιβάλλοντος του συγγραφέα. Γι' αυτό και το βιβλίο πρέπει να να διαβαστεί από τον κάθε ένα που ασχολείται με το κυπριακό και τη Κυπρ. κοινωνία.

Ο σύγγραφέας όμως τις διαπιστώσεις για την τάξη τους έδωσε για όλες τις τάξεις της Κύπρου σαν γενικά χαρακτηριστικά. Γενικεύοντας έδωσε αυτο το έκτρωμα κοινωνικής πολιτικής ανάλυσης. Η Νουβορδία στη πραγματικότητα έχει εκμεταλευόμενους, καταπιεσμένους εργαζόμενους που δεν έχουν τα γνωρίσματα που διεγράφη ο συγγραφέας για όλους τους Νουβόρδους και αγωνίζονται να αλλάξουν τη μοίρα τους. Ο συγγραφέας κλεισμένος στον ηλίθιο κομπλεξικό, καθυστερημένο πολιτικά χώρο του, δεν τους ανακάλυψε ακόμα.

Υ.Γ. Καμμία ικμάδα αισθησιασμού δεν υπάρχει στο βιβλίο Νουβορδία, ούτε μια μικρή αύρα ερωτισμού ή αισθηματος δεν αναριπίζει τις σελίδες του. Το βιβλίο είναι ολότελα αντιερωτικό.

Γιατί όπως γράφει και ο Manuice Bvinton στο βιβλίο του το «Παράλογο στη πολιτική η εξουσιαστική υποβολή και η σεξουαλική καταστολή» που αναφέρεται στα διάφορα ψυχολογικά σεξουαλικά πλέγματα που μαζί με τα οικονομικοκοινωνικά ωθούν στη φασιστικοποίηση «η δομή του σκλάβου είναι ένα μίγμα σεξουαλικής ανικανότητας, αδράνειας, επιθυμίας για ένα Φύρερ, φόβου της εξουσίας, φόβου της ζωής και μυστικισμού. Χαρακτηρίζεται από θεοσεβούμενη νομιμοφροσύνη και ταυτόχρονα στασιασμό».

Σάββας Παύλου

Βρίσκεται στην Κύπρο, αφτη τη περίοδο το Θ.Τ. Λονδίνου, όπου θα δώσει σειρά από παραστάσεις με το θεατρικό έργο του Α. Ευγενίου «ΠΟΤΕ ΘΑ ΦΕΞΕΙ». Το έργο είναι σκηνοθεσία του Γιώργου Ευγενίου. Οι παραστάσεις θα δώθουν στις πιο κάτω ημερομηνίες: 27, 28, 29, 30/8 και 1, 2, 3, 4/9/80. Περισσότερες πληροφορίες: Μορφωτική υπηρεσία Υπουργ. Παιδείας

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ «ΚΥΚΚΟΣ BOWLING»

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΝΙΚΗΣΑΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Μια απο τις επιχειρήσεις J and P (Ιωάννη και Παρασκευαΐδη) είναι το ΚΥΚΚΟΣ BOWLING, μέρος στο οποίο συχνάζουν πολλοί νεαροί της Λευκωσίας, και τους ευχαριστεί ιδιαίτερα το Ευρωπαϊκό και μοντέρνο περιβάλλον-του.

Ασχετα όμως με την ευχάριστη διάθεση που δημιουργα στους πελάτες, προκαλει και μερική αγανάκτηση στο προσωπικό...

Ολόκληρο το οίκημα χωρίζεται σε δύο μέρη, στο χώρο του παιχνιδιού και στην καφετερία. Ο κάθε χώρος έχει το δικό-του προσωπικό. Συγκεκριμένα η καφετερία ανήκει στο Skorpio και λειτουργα με τους δικούς-της υπαλλήλους που δεν έχουν καμμία σχέση με τους υπαλλήλους του BOWLING.

Πριν λίγες μέρες στο BOWLING έγινε τετραήμερη απεργία απο τους μηχανικούς και ταμίες διότι κάποιος συναδέλφος-τους απολύθηκε απ τη δουλειά.

Η απεργία ξεκίνησε πολυ αυθόρμητα και τα αποτελεσματα-της ήταν πολυ θετικά. Ο υπάλληλος ξανά-προσλήφθηκε χωρίς όρους και βάση των παλαιων συνθηκών που δούλευε. Η δικαιολογία για την απόλυση-του ήταν δήθεν κακή συμπεριφορά απέναντι στον διευθυντή του ΚΥΚΚΟΣ BOWLING. Τα πράγματα όμως λειτούργησαν αντιστρόφως. Όταν ο υπάλληλος ζήτησε απο το διευθυντή να μην τον προσβάλλει δημόσια αυτος τον απέλυσε.

Η απόλυση έγινε φυσικά χωρίς την καθορισμένη προειδοποίηση. Η συντεχία ΠΕΟ στην οποία ανήκουν όλοι οι μηχανικοί και ταμίες του BOWLING μίλησε με τον διευθυντή αλλά αυτος ήταν αμετάκλητος.

Έτσι τέσσερεις μηχανικοί και ένας ταμίας κατέβηκαν σε 4ήμερη απεργία για να ξαναπροσληφθει ο υπάλληλος. Καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας η συντεχνία έκανε διαβήματα για την πρόσληψη-του και τέλος με μεσολάβηση του υπουργείου ο υπάλληλος πήγε πίσω στην δουλειά-του.

Όλα αυτα αποδειχνουν για ακόμα μια φορά πως μπροστα στην οργανωμένη δύναμη των εργατων δεν περνά καμμία απειλή, ούτε καμμία απόλυση. Η απεργία στο ΚΥΚΚΟΣ BOWLING χαρακτηρίζεται σαν ακόμα μια νίκη της εργατικής τάξης γιατί έδειξε στην εργοδοσία πως οι υπάλληλοι δεν είναι απλες μηχανες που χρησιμοποιούνται ανάλογα με τις διαθέσεις του διευθυν-

τη, αλλά είναι μια ολόκληρη δύναμη που μπορεί να σαρώσει απο στιγμή σε στιγμή κάθε χέρι που προσπαθει να την καταπιέσει.

Όταν οι εργάτες ρωτήθηκαν πως είδαν την απεργία και τι ένιωθαν κατά τη διάρκεια-της, αμέσως απάντησαν πως ήταν μια κίνηση συναδέλφωσης και φιλίας μεταξυ-τους και πως ένιωθαν δυνατώτεροι απο κάθε άλλη φορά μια και είχαν την υποστήριξη της συντεχνίας-τους. Τόνισαν πόσο αναγκαία είναι η συμμετοχή-τους στην συντεχνία και πόσο οργανωμένος σ' αυτη.

ΑΛΛΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΤΩΝ

Στο ΚΥΚΚΟΣ BOWLING υπάρχουν κι άλλα προβλήματα τα οποία προωθούνται μέσω της συντεχνίας. Η σοβαρότητα των προβλημάτων δίνουν την ώθηση στους εργάτες να αγωνιστουν για την επίλυση-τους.

Το κύριο αίτημα-τους είναι η αύξηση του μισθου και η μείωση των ωρων εργασίας. Δουλεύουν 45 ώρες τη βδομάδα δηλαδή περίπου 180 ώρες το μήνα και οι μισθοι κυμαίνονται απο 110 λίρες μέχρι 150 το μήνα. Κανονικο ωράριο στα εργοστάσια είναι 40 η 42 ώρες και οι εργάτες του BOWLING είναι έτοιμοι να αγωνιστουν για τη μείωση του ωραρίου-τους.

Σημαντικο είναι να πούμε πως δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα χωρίς ενα διάλειμμα για φαγητο. Συνήθως δουλεύει ο ένας μηχανικός απο η ώρα 12.00 π.μ. μέχρι 12.00 τα μεσάνυχτα και ο άλλος μηχανικός απο τις 2.00 μ.μ. μέχρι τις 2.00 μετα τα μεσάνυχτα. Και σ' όλο αυτο το διάστημα δεν υπάρχουν ποτε 10 λεπτα δι-

άλειμμα για φαγητο. Οι μηχανικοί ζήτησαν να τους παρέχεται φαγητο απο την καφετερία σε μειωμένη τιμή αλλά είναι πολυ ακριβα και αναγκαστικά κάποιος πρέπει να φέρνει φαγητο με τη σειρά απο το σπίτι του.

Ενα άλλο αίτημα είναι να πληρώνονται την Κυριακή και το Σάββατο κανονικο Over-Time. Οι 4 μηχανικοί δουλεύουν δύο-δου, μέρα παρα μέρα, κα το Σάββατο η την Κυριακή. Αλλα πληρώνονται όπως και τις άλλες μέρες. Μόνο στις αργίες πληρώνονται τη μια ώρα ανάμιση.

Όταν ερωτήθηκαν οι εργάτες είπαν πως είναι αρκετα κουραστικο και τους αποκόπτεται με αυτο τον τρόπο αρκετος ελεύθερος-τους χρόνος.

Μια άλλη διαπίστωση είναι ότι στο BOWLING υπάρχει έλλειψη προσωπικού. Συγκεκριμένα οι ταμίες ενω τα καθήκοντα-τους είναι στο ταμείο, αναγκάζονται να κάνουν αγκαρίες όπως π.χ. να δίνουν ειδικα παπούτσια του BOWLING στους πελάτες και να φυλάουν τα δικα-τους. Αυτο προκαλει αγανάκτηση στους ταμίες και θα ήθελαν να απαλλακτουν απο τέτοιου είδους δουλειες. Λύση στο θέμα θα δώσει η πρόσληψη υπαλλήλου που θα αναλάβει ειδικα αυτη τη δουλειά.

Απο ότι καταλαβαίνουμε η κατάσταση στο ΚΥΚΚΟΣ BOWLING είναι αρκετα δύσκολη για τους εργάτες. Πολλες ώρες δουλειας — χαμηλοι μισθοι — απλήρωτες υπερωρίες — ακαθόριστο διάλειμμα.

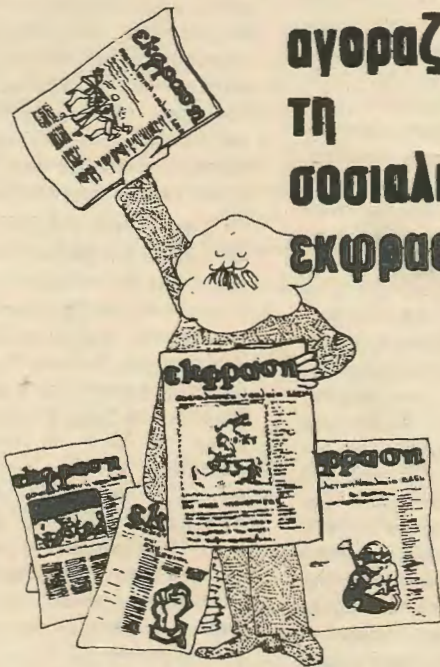
Ηδη όμως οι εργάτες έχουν ενημερώσει την συντεχνία — τους και είναι έτοιμοι για δυναμικο αγώνα μέχρι να καταφέρουν να βρουν το δίκαιο-τους. Η απεργία που έγινε πριν λίγες μέρες ήταν ένα δείγμα της αποφασιστικότητας τους και είμαστε σίγουροι πως δεν θα διστάσουν να συνεχίσουν τον αγώνα-τους. Είμαστε σίγουροι πως σε λίγο καιρο η ζωή στο BOWLING θα είναι πολυ δύσκολη για την εργοδοσία και όχι για τους εργάτες (μηχανικούς και ταμίες) γιατί κανεις δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα μπροστα στους οργανωμένους και ενωμένους εργάτες.

Συνεργασία
Μ. Παγιάτσου και
Α. Κουρέα

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ
ΤΗΣ Φ.Α.Π.

Η ΦΑΠ (Φοιτητική Αγωνιστική Παράταξη) Αγγλίας διοργανώνει συνεστίαση στις 23 Αυγούστου (Σάββατο) στο Καϊμακλι (Μπουάτ 84). Στη συνεστίαση θα υπάρχουν εισητήρια εισόδου £1 τα οποία θα εξαργυρώνονται με φαγητο κι ένα ποτο. Επίσης θα κληρωθουν λαχεία με πρώτο λαχνο μια κρουαζιέρα στην Λατακία.

Η συνεστίαση θα αρχίσει η ώρα 8.00 μμ.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικο: £2.000
Εξωτερικο:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-
ατείνεται στα Γραφεία της Σοσι-
αλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και
στα περίπτερα.

Διεύθυνση: Σοσ. Έκφραση
Τ.Κ. 5475